

Ellen G. White Estate

NADĚJE LIDSTVA

ELLEN G. WHITE

Naděje lidstva

Ellen G. White

2008

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Obsah

Information about this Book	i
Ježíšovo narození	4
Ježíš představen v chrámu	6
Návštěva mudrců	9
Útěk do Egypta	11
Ježíšovo dětství	13
Dny boje	18
Křest	21
Pokušení	23
Raná služba	26
Kristovo učení	31
Zachovávání soboty	36
Dobrý pastýř	38
Triumfální vjezd do Jeruzaléma	42
Odneste to odtud	45
U velikonoční večeře	47
V Getsemane	51
Zrada a zatčení	55
Před Annášem, Kaifášem a veleradou	57
Jidáš	61
Před Pilátem	63
Před Herodem	66
Odsouzen Pilátem	68
Kristova smrt	74
V Josefově hrobce	76
Pán vstal	78
Jdi a pověz mým učedníkům	80
Nanebevstoupení	85
Přijde opět	88
Den soudu	91
Domov spasených	94

Ježíšovo narození

V malém městečku Nazaret, ležícím mezi pahorky Galileje, byl domov Josefa a Marie, kteří se později stali známými jako Ježíšovi pozemští rodiče.

Josef pocházel z Davidova rodu, a proto když bylo vydáno nařízení ke sčítání lidu, musel jít do Betléma, Davidova města, aby tam mohlo být zapsáno jeho jméno. Způsob cestování v té době byl vsutku úmorný. Marie, doprovázející manžela, byla již velmi unavená, když vystupovala na pahorek, na kterém stojí Betlém. Jak toužila po pohodlném místě, kde by si mohla odpočinout! Ale hostince byly již přeplněné. O bohaté a pyšné bylo dobře postaráno, kdežto tito skromní poutníci museli najít odpočinek v nevlídném stavení, v němž byl ustájen dobytek.

[6] Josef a Marie vlastnili jen málo z pozemských statků, milovali však Boha, a to je učinilo bohatými ve spokojenosti a míru. Byli dětmi nebeského Krále, jenž je právě nyní chtěl úžasně poctít. Andělé bděli nad nimi, když cestovali, a neopustili je, ani když nastala noc a šli spát. Byli stále s nimi.

Zde, v tomto obyčejném chlévě, se narodil Ježíš, Spasitel, a byl uložen do jeslí. Do této neotesané kolébky uložili Syna Nejvyššího, toho, jehož přítomnost nebeské dvory naplňovala slávou.

Dříve než přišel na tuto zem, byl Ježíš velitelem andělských zástupů. Nejjasnější a nejvznešenější ze synů jitra oznamovali při stvoření jeho slávu. Zahalovali si před ním své tváře, když seděl na svém trůnu. K Jeho nohám pokládali své koruny a zpívali jeho písně vítězství, když hleděli na jeho velikost.

Přesto tato slavná bytost milovala ubohé hříšníky, a proto vzala na sebe podobu služebníka, aby mohla trpět a zemřít za nás.

Ježíš mohl zůstat po Otcově boku, mohl nosit královskou korunu a královské roucho, ale kvůli nám vyměnil bohatství nebes za pozemskou chudobu. Rozhodl se, že opustí své postavení nejvyššího velitele, opustí anděly, kteří ho milovali. Rozhodl se, že uctívání

nebeských zástupů vymění za výsměch a urážky bezbožných lidí. Z lásky k nám přijal život plný strádání i potupnou smrt.

Kristus to všechno učinil proto, aby ukázal, jak velmi nás Bůh miluje. Žil na zemi, aby ukázal, jak můžeme ctít Boha poslušností jeho vůle. Učinil to proto, abychom tím, že budeme následovat jeho příkladu, mohli nakonec s ním přebývat v jeho nebeském domově.

Kněží a přední židovští mužové nebyli připraveni uvítat Ježíše. Věděli, že Spasitel má brzy přijít, očekávali ho však jako mocného krále, který je učiní bohatými a velikými. Byli příliš pyšní na to, aby si přiznali, že Mesiáš je bezmocným dítětem.

[7]

Proto když se Kristus narodil, Bůh jim to nezjevil. Poslal radostnou zprávu některým pastýřům, kteří hlídali svá stáda na pahorcích poblíž Betléma.

Byli to dobří lidé, a když v noci hlídali své ovce, mluvili spolu o zaslíbeném Spasiteli a modlili se tak opravdově za jeho příchod, že Bůh poslal zářící posly od svého vlastního trůnu světla, aby je poučil.

„Náhle se mezi ně postavil Pánův anděl; ozářila je Pánova sláva a přišla na ně veliká bázeň.

A ten anděl jim řekl: „Nebojte se, neboť hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Neboť se vám dnes narodil Spasitel ve městě Davidově, totiž Kristus, Pán.

A toto vám bude za znamení: naleznete děťátko zavinuté do plenek, ležící v jeslích.“

A hned se s andělem objevilo množství nebeského vojska, jež chválilo Boha a říkalo: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, Boží zalíbení v lidech.“

A stalo se, že když od nich ti andělé odešli do nebe, řekli pastýři jedni druhým: „Pojďme tedy do Betléma a pohleďme na tu věc, která se stala, jak nám ji Pán oznámil.“

Přišli tedy se spěchem a našli Marii a Josefa i to děťátko ležící v jeslích. A když ho uviděli, začali rozhlašovat, co jim bylo o tom dítěti řečeno.

A všichni, kteří to slyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři říkali. Marie pak všechna ta slova uchovávala a zvažovala ve svém srdci.“
Lukáš 2,9-19.

[8]

Ježíš představen v chrámu

Josef a Marie byli Židé a řídili se zvyky svého národa. Když měl Ježíš šest týdnů, přinesli ho před Hospodina do chrámu v Jeruzalémě.

Bylo to v souladu se zákonem, který Bůh dal Izraeli, a Ježíš byl poslušný ve všech věcech. Tak nás Boží milovaný Syn, Kníže nebes, svým příkladem učí, že bychom měli poslouchat.

Pouze prvorozený syn každé rodiny byl takto představován v chrámu. Tento obřad měl uchovávat v paměti událost, která se stala dávno předtím.

[9] Když Izraelci byli otroky v Egyptě, Hospodin poslal Mojžíše, aby je vysvobodil. Přikázal Mojžíšovi, aby šel k faraonovi, králi Egypta, a řekl: „Toto praví Hospodin: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael. I řekl jsem tobě: Propust' syna mého, ať slouží mi; a nechtěl jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého.“ **2. Mojžíšova 4,22.23** PBK.

Mojžíš přinesl toto poselství králi, ale faraonova odpověď zněla: „Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele?“ **2. Mojžíšova 5,2** PBK.

Tehdy Hospodin poslal na Egypt'any strašné rány. Poslední z těchto ran bylo usmrcení prvorozeného syna každé rodiny, od královské až po tu nejnižší v zemi.

Hospodin řekl Mojžíšovi, že každá izraelská rodina musí zabít beránka a jeho krví pomazat zárubně dveří svých obydlí.

To bylo znamení, aby anděl smrti pominul všechny takto označené domy Izraelců a nezapomněl žádného prvorozeného z nich, jen pyšné a kruté Egypt'any.

Tato krev „velikonočního beránka“ byla pro Židy symbolem Kristovy krve. Bůh chtěl totiž v pravý čas poslat svého milovaného Syna, aby byl zabit, tak jako byl zabíjen beránek, aby všichni, kteří v něho uvěří, mohli být zachráněni od věčné smrti. Kristus je nazván naším velikonočním Beránkem. **1. Korintským 5,7**. Prostřednictvím jeho krve jsme skrze víru vykoupeni. **Efezským 1,7**.

A tak když každá rodina v Izraeli přinášela nejstaršího syna do chrámu, měla si připomenout skutečnost, jak prvorozené děti byly kdysi ušetřeny a jak všichni mohou být zachráněni od hříchu a věčné smrti.

Dítě představené v chrámu bylo vzato do rukou kněze a vyzviženo před oltářem. Takto bylo slavnostně zasvěceno Bohu. Když pak bylo zpět odevzdáno matce, bylo jeho jméno zapsáno do svitku nebo knihy, která obsahovala jména prvorozených Izraele. Podobně všichni, kteří jsou spaseni Kristovou krví, budou mít svá jména zapsána v knize života.

[10]

Josef a Marie přinesli Ježíše ke knězi, jak to vyžadoval zákon. Každý den přicházeli otcové a matky se svými dětmi, a tak kněz v Josefovi a Marii neviděl nikoho jiného, než obyčejné, prosté pracující rodiče.

V dítěti Ježíši viděl pouze bezmocné nemluvňátko. Kněz si ani nepomyslel, že tehdy držel ve svých rukou Spasitele světa, Nejvyššího kněze nebeského chrámu. Mohl to však vědět, kdyby byl poslušný Božího slova, Hospodin by ho o těchto věcech poučil.

Právě v té době byli v chrámu dva věrní Boží služebníci, Simeon a Anna. Oba zestárli v jeho službě a Bůh jim ukázal věci, které nemohly být oznámeny pyšným a sobeckým kněžím.

Simeonovi bylo dáno zaslíbení, že nezemře, dokud nespatří Spasitele. Jakmile uviděl v chrámu Ježíše, věděl, že toto je ten Zaslíbený.

Na Ježíšově tváři spočívalo příjemné nebeské světlo. Simeon vzal dítě do svých rukou, chválil Boha a řekl: „Nyní, Hospodine, propouštíš svého služebníka v pokoji podle svého slova. Neboť mé oči spatřily tvé spasení, které jsi připravil před tváří všech lidí — světlo ke zjevení národům a slávu tvého lidu Izraele.“ **Lukáš 2,29-32.**

Anna, prorokyně, „přišla ve stejnou chvíli a vzdávala Pánu chválu a říkala o něm všem, kdo v Jeruzalémě očekávali vykoupení.“ **Lukáš 2,38.**

Tak je tomu, že Bůh si vybírá pokorné lidi, aby byli jeho svědky. Často ti, které svět nazývá velkými, jsou pomínuti. Mnozí jsou jako židovští kněží a přední mužové.

[11]

Mnozí jsou horlivými sloužit a vzdávat čest sami sobě, ale málo přemýšlejí o službě a vzdávání cti Bohu. Proto si je Bůh nemůže vybrat, aby vypravovali jiným o jeho lásce a milosrdenství.

Marie — Ježíšova matka se zamýšlela nad nesmírným dosahem Simeonova proroctví. Když se dívala na dítě ve svém náručí a připomněla si, co jí řekli betlémští pastýři, byla naplněna vděčnou radostí a zářivou nadějí.

Simeonova slova jí připomněla Izaiášovo proroctví. Věděla, že o Ježíši byla vyřčena tato podivuhodná slova: „Nebo lid tento chodě v temnostech, uzří světlo veliké, a bydlícím v zemi stínu smrti světlo zastkví se. . . . Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.“ *Izajáš*

[12] 9,2.6 PBK.

Návštěva mudrců

Bůh chtěl, aby lidé věděli o Kristově příchodu na zem. Kněží měli učit lid, aby očekával Spasitele; oni však sami o jeho příchodu nevěděli.

Proto Bůh poslal anděly, aby pověděli pastýřům, že se narodil Kristus a kde ho mohou najít. Proto také, když byl Ježíš představován v chrámu, tam byli ti, kteří ho přijali jako Spasitele. Bůh zachoval život Simeona a Anny a oni měli radostnou výsadu dosvědčit, že Ježíš je zaslíbeným Mesiášem.

Bůh chtěl, aby také jiní, podobně jako Židé, věděli, že Kristus přišel. V zemi daleko na východě žili mudrci, kteří studovali proroctví, týkající se Mesiáše, a kteří věřili, že jeho příchod je blízký.

Židé nazývali tyto lidi pohany, oni však nebyli modloslužebníky. Byli poctivými lidmi, kteří chtěli poznat pravdu a konat Boží vůli. [13]

Bůh hledí k srdci, a proto věděl, že tito lidé jsou hodni důvěry. Nacházeli se v lepším postavení pro přijetí světla z nebe než židovští kněží, kteří byli plní sobectví a pýchy.

Tito mudrci byli myslitelé. Studovali dílo Božích rukou v přírodě, a tam se ho naučili milovat. Zkoumali hvězdy a znali jejich pohyb. Rádi pozorovali nebeská tělesa v jejich nočním putování. Jestliže měla být spatřena nová hvězda, její objevení se vítali jako velkou událost.

Oné noci, když andělé přišli k betlémským pastýřům, mudrci zpozorovali na obloze neznámé světlo. Byla to sláva, která obklopovala andělský zástup.

Když toto světlo pomaslo, uviděli na nebi něco, co vypadalo jako nová hvězda. Okamžitě si vzpomněli na proroctví, které říká: „Vyjdet' hvězda z Jákoba, a povstane berla z Izraele.“ **4. Mojžíšova 24,17.** Byla tato hvězda znamením toho, že přišel Mesiáš? Rozhodli se, že ji budou následovat a uvidí, kam až je zavede. Dovedla je do Judeje. Když se však přiblížili až k Jeruzalému, záře hvězdy zeslábla natolik, že ji nemohli dále sledovat.

V domnění, že by je Židé mohli ihned přivést ke Spasiteli, šli mudrci do Jeruzaléma a zeptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Viděli jsme totiž na východě jeho hvězdu a přišli jsme, abychom se mu poklonili.“

To když uslyšel král Herodes, velmi se rozrušil a celý Jeruzalém s ním. Svolal tedy všechny velekněze a učitele lidu a tázal se jich, kde se má Kristus narodit. Oni mu řekli: „V judském Betlémě. Neboť tak je napsáno skrze proroka.“ **Matouš 2,2-5.**

[14] Herodes nerad slyšel o králi, který by mohl jednoho dne uchvátit jeho trůn. Proto odvedl mudrce k sobě a tázal se jich, kdy poprvé uviděli hvězdu. Pak je poslal do Betléma a řekl jim: „Jděte a pečlivě vyhledejte to dítě, a jakmile ho naleznete, oznamte mi to, abych i já mohl přijít a poklonit se mu.“

Když to mudrci vyslechli, vydali se znovu na cestu. „A hle, hvězda, kterou viděli na východě, je předcházela, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Vešli tedy do domu, našli dítě s Marií, jeho matkou, a padli a klaněli se mu. Potom otevřeli své poklady a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.“ **Matouš 2,6-11.**

[15] Mudrci přinesli Spasiteli nejdražší věci, jaké měli. V tom jsou nám příkladem. Mnozí dávají dary svým pozemským přátelům, nemají však nic pro nebeského Přítele, který jim udělil každé požehnaní. Neměli bychom takto jednat. Kristu bychom měli přinést to nejlepší ze všeho, co máme — náš čas, peníze i naši lásku. Můžeme mu dát dary tím, že potěšujeme chudé a učíme lidi o Spasiteli. Takto můžeme pomáhat zachránit ty, za které On zemřel. Takové dary Ježíš požehná.

Útěk do Egypta

Herodes nebyl upřímným v tom, když řekl, že se chce jít Ježíši poklonit. Obával se, že by se Spasitel, až vyroste, mohl stát králem a zmocnit se jeho království.

Chtěl najít dítě, aby ho mohl usmrtit.

Mudrci byli připraveni vrátit se a vyprávět Herodovi o všem, co viděli. Ve snu se jim však ukázal Hospodinův anděl a poslal je domů jinou cestou.

„Když pak odjeli, hle, Josefovi se ve snu ukázal Pánův anděl a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti nepovím; neboť Herodes se chystá to dítě hledat, aby ho zabil.““ **Matouš 2,13.**

Josef nečekal až do rána; okamžitě vstal a s Marií i dítětem vyrazili v noci na dlouhou cestu. [16]

Mudrci dali Ježíši vzácné dary. Tímto způsobem Bůh zajistil prostředky na cestu i pobyt celé rodiny v Egyptě až do doby, než se budou moci vrátit do své země.

Herodes se velmi rozhněval, když zjistil, že mudrci odcestovali domů jinou cestou. Věděl, co Bůh skrze svého proroka předpověděl o Kristově příchodu. Věděl, že hvězda byla poslána mudrcům jako průvodce. Přesto byl rozhodnut Ježíše zahubit. Ve svém hněvu poslal vojáky, aby usmrtili „všechny děti mužského pohlaví v Betlémě a celém okolí od dvouletých níže.“ **Matouš 2,16.**

Jak nepochopitelně tento člověk bojoval proti Bohu! Jakou strašnou podívanou muselo být toto vraždění nevinných dětí! Herodes již dříve učinil mnoho ukrutných věcí; jeho bezbožný život měl však zanedlouho skončit. Zemřel strašnou smrtí.

Josef a Marie zůstali v Egyptě až do Herodovy smrti. Pak se anděl ukázal Josefovi a řekl mu: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, neboť ti, kdo usilovali o život dítěte, jsou již mrtví.“ **Matouš 2,20.**

Josef doufal, že si svůj domov učiní v Betlémě, kde se narodil Ježíš; když se však přiblížil k Judeji, dozvěděl se, že Herodův syn

panuje místo svého otce. To naplnilo Josefa obavami, zda tam má jít. Nevěděl, co si má počít, a proto Bůh poslal anděla, aby ho poučil. Řídil se pokyny anděla a vrátil se do svého starého domova v

[17] Nazaretu.

Ježíšovo dětství

Během svého dětství žil Ježíš v malé horské vesnici. Byl Božím Synem, a proto si za svůj domov mohl zvolit jakékoliv místo na zemi.

Mohl být poctěn na jakémkoliv místě. Nešel však do domovů bohatých lidí anebo do královských paláců. Rozhodl se, že bude bydlet mezi chudými lidmi v Nazaretu.

Ježíš chtěl být chudým, aby lidé poznali, že rozumí jejich zkouškám. Rozhodl se snášet všechno, co musejí snášet i oni. Jen tak s nimi může mít soucit a může jim pomáhat.

O Ježíši v jeho raných letech Bible říká: „Dítě pak rostlo a sílilo v duchu, naplňováno moudrostí a Boží milost byla na něm. . . . A Ježíš prospíval moudrostí, věkem a milostí u Boha i u lidí.“ **Lukáš 2,40.52.**

[18]

Jeho mysl byla jasná a čilá. Měl rychlé chápání a projevil bystrost a moudrost přesahující jeho věk. Přesto jeho způsoby byly nestrojené a dětské a vyvíjel se myšlenkově i tělesně stejně jako ostatní děti.

Ježíš však nebyl ve všech věcech jako ostatní děti. Vždy projevoval příjemného a nesobeckého ducha. Jeho ochotné ruce byly vždy připraveny posloužit druhým. Byl trpělivý a pravdomluvný.

Pevný jako skála stál na straně spravedlnosti, nikdy nepřestal být ke všem něžný a zdvořilý. Ve svém domově, ale také všude, kamkoli přišel, byl jako příjemné sluneční paprsky.

Byl ohleduplný a laskavý vůči starým a chudým, a projevil laskavost dokonce i k němým zvířatům. S něžností pečoval o malého poraněného ptáčka a každý živý tvor se cítil v jeho blízkosti šťastnější.

Za Kristových dnů Židé věnovali hodně péče výchově svých dětí. Jejich školy byly spojeny se synagogami nebo bohoslužebnými místy a učitelé byli nazýváni rabíny, muži, o nichž se předpokládalo, že jsou velmi vzdělaní.

Ježíš nechodil do těchto škol, protože rabíni učili mnoho věcí, které nebyly správné. Namísto Božího slova se tam studovaly výroky lidí, a ty byly často v rozporu s tím, co Bůh učil skrze své proroky.

Sám Bůh skrze Ducha svatého poučil Marii, jak má vychovávat jeho Syna. Marie učila Ježíše ze svatých Písem. Ta se pak učil číst a studoval je sám pro sebe.

[19] Ježíš rovněž miloval studium předivných věcí, které Bůh učinil na zemi i na nebi. V knize přírody poznával stromy, rostliny, zvířata, slunce i hvězdy.

Den po dni je pozoroval a snažil se získat z nich naučení a pochopit příčinu věcí.

Svatí andělé byli s ním a pomáhali mu, aby z těchto věcí získal informace o Bohu. Jak rostl a nabýval na síle, rostl také v poznání a moudrosti.

Každé dítě může získat poznání stejným způsobem, jak je získal Ježíš. Náš čas bychom měli strávit učením se pouze toho, co je správné. Lež a bajky nejsou pro nás nijak prospěšné.

Jedině pravda má nějakou hodnotu, a tu se můžeme dozvědět z Božího slova a z jeho skutků. Když budeme tyto věci studovat, andělé nám budou pomáhat, abychom je pochopili.

Poznáme moudrost a dobrotu našeho nebeského Otce. Naše mysl zesílí, naše srdce bude očištěno a budeme stále podobnější Kristu.

Každým rokem chodili Josef s Marií do Jeruzaléma na oslavy Velikonoc. Když bylo Ježíši dvanáct let, vzali ho s sebou.

Byla to příjemná cesta. Lidé putovali pěšky nebo jezdili na volech či oslech. Cesta jim trvala několik dní. Vzdálenost z Nazaretu do Jeruzaléma je asi sto dvacet kilometrů. Ze všech částí země, a dokonce i z jiných zemí, přicházeli lidé na oslavy tohoto svátku, a ti, kteří byli ze stejného místa, putovali obvykle společně ve velkých skupinách.

Tento svátek se slavil na konci března nebo začátkem dubna. V Palestině to byla doba jara, kdy se celá země zaskvěla kvítím a rozveselila písňemi ptáků.

[20] Když putovali, rodiče svým dětem vyprávěli o podivuhodných skutcích, které Bůh vykonal pro Izrael v minulých dobách. A často zpívali společně některé z krásných Davidových žalmů.

Za Kristových dnů se však lidé ve své službě Bohu stali studenými a formálními. Mysleli více na vlastní potěšení než na Boží dobrotu, která jim byla projevována.

Avšak s Ježíšem tomu tak nebylo. Velmi rád přemýšlel o Bohu. Když přišel do chrámu, pozoroval kněze při jejich práci. Sklonil se s věřícími, když si klekli, aby se modlili, a jeho hlas se s nimi spojil v písních chvály.

Každé ráno i večer byl na oltáři obětován beránek, což symbolizovalo smrt Spasitele. Když malý Ježíš pohlížel na nevinnou oběť, Duch svatý ho poučil o jejím významu. Věděl, že on sám, jako Boží Beránek, bude muset zemřít za hříchy lidí.

S takovými myšlenkami chtěl být Ježíš sám. Proto nezůstal se svými rodiči v chrámu, a když se odebrali domů, nešel s nimi.

V místnosti spojené s chrámem byla škola, kde učili rabíni, a na toto místo malý Ježíš po chvíli přišel. Posadil se s ostatními mladými chlapci u nohou velkých učitelů a naslouchal jejich slovům.

Židé měli mnoho nesprávných představ o Mesiáši. Ježíš to věděl, ale učeným mužům neodporoval. Jako někdo, kdo se chce poučit, kladl otázky ohledně toho, co psali proroci.

Padesátá třetí kapitola Izaiáše hovoří o Spasitelově smrti. Ježíš tuto kapitolu přečetl a tázal se na její význam.

Rabíni mu nemohli dát žádnou odpověď. Začali Ježíši klást otázky a byli naplněni úžasem nad jeho znalostí svatých Písem.

Poznali, že rozumí Bibli daleko lépe než oni. Poznali, že jejich učení není správné, ale nebyli ochotni uvěřit ničemu jinému.

Avšak Ježíš byl tak skromný a laskavý, že se na něho nerozhněvali. Chtěli si ho ponechat jako žáka a naučit ho vykládat Bibli tak, jak ji vykládali oni.

Když Josef a Marie odcházeli z Jeruzaléma domů, nevšimli si, že Ježíš zůstal ve městě. Mysleli si, že je ve skupině s některými ze svých přátel.

Teprve když se zastavili, aby se utábořili na noc, začali postrádat jeho pomocnou ruku. Hledali ho v celé karavaně, ale marně.

Josef a Marie dostali velký strach. Připomněli si, jak se Herodes snažil Ježíše zabít, když byl ještě dítětem, a obávali se, že ho nyní potkalo něco zlého. Zarmoucení spěchali zpět do Jeruzaléma. Našli ho však až na třetí den.

Jak velká byla jejich radost, když ho znovu uviděli. Marie si však myslela, že to byla jeho vina, že se od nich odloučil. Řekla: „Synu, proč jsi nám to udělal? Pohleď, tvůj otec a já jsme tě s bolestí hledali.“ A on jim řekl: „Proč jste mě hledali? Copak jste nevěděli, že musím být v tom, co je mého Otce?“ **Lukáš 2,48.49.**

Když pronesl tato slova, ukázal Ježíš vzhůru k nebi. Na jeho tváři se objevilo světlo, které vyvolalo jejich údiv. Ježíš věděl, že je Božím Synem, a konal dílo, pro které ho Otec poslal na svět.

Marie nikdy na tato slova nezapomněla. V letech, která následovala, lépe porozuměla jejich podivuhodnému významu.

Josef a Marie milovali Ježíše, byli však neopatrnými, když ho ztratili. Zanedbali právě tu práci, kterou jim Bůh svěřil. Tím, že jeden den zanedbali svou povinnost, přišli o Ježíše.

Stejným způsobem dnes mnozí přicházejí o společenství svého Spasitele. Když o něm neradi přemýšlíme nebo se neradi k němu modlíme, když mluvíme prázdná, nevlídná nebo zlá slova, oddělujeme se od Krista. Bez něj jsme smutní a nešťastní.

[22] Jestliže však opravdu toužíme po jeho společenství, bude vždy s námi. Se všemi, kdo vyhledávají jeho přítomnost, Spasitel rád zůstane. Rozjasní i ty nejchudší domovy a potěší nejpokornější srdce.

I když věděl, že je Božím Synem, Ježíš se s Josefem a Marií vrátil domů do Nazaretu. Až do věku třiceti let „byl jim poddán.“ **Lukáš 2,51.**

Ten, jenž byl velitelem nebes, byl na zemi milujícím a poslušným synem. Velké věci, jež vstúpila do jeho mysli chrámová služba, byly skryty v jeho srdci. Čekal, až nastane Bohem určený čas pro stanovené dílo.

Ježíš žil ve venkovské domácnosti jako chudý člověk. Věrně a s radostí vykonával své povinnosti, když pomáhal udržovat domácnost. Jakmile byl dost starý, vyučil se řemeslu a začal s Josefem pracovat v tesařské dílně. V jednoduché haleně prostého dělníka procházel ulicemi městečka, když chodíval do práce nebo se z práce vracel. Své božské moci nepoužil k tomu, aby si usnadnil život.

Práce, kterou Ježíš konal v dětství a mládí, přispěla k rozvoji jeho tělesných i duševních sil. Všech svých sil se snažil používat tak, aby neohrozil své zdraví, a aby tak mohl pracovat v každém ohledu co nejlépe.

Všechno, co dělal, dělal dobře. Chtěl být dokonalým dokonce i v zacházení s nářadím. Svým příkladem učil, že je naší povinností, abychom byli příčinliví a své dílo vykonávali pečlivě a správně. Jen taková práce slouží ke cti. Každý by si měl najít takovou práci, která by mu prospívala a jiným byla k užitku.

Bůh nám dal práci jako požehnání a nachází zalíbení v dětech, které s radostí vykonávají své povinnosti v domácnosti, a tak pomáhají nést břemena svým rodičům. Takové děti se po odchodu z domova stávají pro druhé požehnáním. [23]

Mladí lidé, kteří se snaží líbit Bohu ve všem, co konají, kteří vše dělají správně, protože je to správné, budou užitečnými ve světě. Tím, že jsou věrnými v malých věcech, se připravují pro vyšší postavení. [24]

Dny boje

Židovští učitelé vymysleli pro lid mnoho předpisů a požadovali po nich, aby konali mnoho věcí, které Bůh nepřikázal. Dokonce i děti se musely učit těmto předpisům a řídit se jimi. Ježíš se však nesnažil naučit tomu, čemu učili rabíni. Pečlivě dbal na to, aby nemluvil neuctivě o těchto učitelích. Studoval však svatá Písma a poslouchal Boží zákony.

Často byl pokárán za to, že nebyl tak poslušný jako ostatní. On však z Písem dokázal, jaká je správná cesta.

Ježíš se vždy snažil učinit druhé šťastnými. Protože byl tak laskavý a něžný, doufali rabíni, že ho přimějí k tomu, aby jednal tak, jak jednali oni. K tomu ho však nebyli schopni přinutit. Když na něho naléhali, aby je poslouchal, zeptal se jich, čemu učí Bible.

[25] Všechno, co řekl, také činil.

To rabíny rozhněvalo. Věděli, že jejich předpisy jsou v rozporu s Božím slovem, přesto však byli nespokojeni s Ježíšem, protože je odmítal poslouchat.

Stěžovali si na něho jeho rodičům. Josef a Marie považovali rabíny za dobré lidi a Ježíš snášel obvinění, která bylo těžké nést.

Ježíšovi bratři stáli na straně rabínů. Na slova těchto učitelů, jak říkali, by se měl dbát jako na Boží slovo. Pokárali Ježíše, že se povyšuje nad vůdce lidu.

Rabíni se považovali za lepší lidi, než jsou ostatní, a proto se s obyčejnými lidmi nestýkali. Chudými a nevzdělanými pohrdali. Dokonce i nemocné a trpící zanechali bez naděje a útěchy.

Ježíš projevoval láskyplný zájem o všechny lidi. Každému trpícímu, kterého potkal, se snažil pomoci. Měl málo peněz, aby je mohl rozdávat, často si však sám odepřel pokrm, aby pomohl druhým.

Když jeho bratři jednali tvrdě s chudými a ubohými bytostmi, Ježíš šel právě k nim a mluvil s nimi laskavými a povzbudivými slovy. Těm, kteří byli hladoví a žízniví, přinášel číši studené vody a často jim dal jídlo určené ke svému vlastnímu posílení.

To vše nebylo jeho bratrům po chuti. Vyhrožovali mu a pokoušeli se ho zastrašit, on se však zachoval správně. Jednal tak, jak si to přál Bůh.

Ježíš musel čelit mnoha zkouškám a pokušením. Satan vždy číhal, aby ho přemohl.

Kdyby byl Ježíš sveden k vykonání jediného nesprávného činu nebo kdyby vyslovil jedno netrpělivé slovo, nemohl by být naším Spasitelem a celý svět by byl navždy ztracen. Satan to dobře věděl, a to byl důvod, proč se tak nelítostně snažil svést Ježíše k hříchu. [26]

Spasitel byl neustále střežen nebeskými anděly, ale přesto byl jeho život jedním dlouhým zápasem proti mocnostem temnoty. Nikdo z nás nikdy nebude muset čelit takovým prudkým pokušením, jakým čelil on.

Na každé pokušení měl jedinou odpověď: „Je psáno.“ Zlé činy svých bratrů mnohdy nepokáral, ale řekl jim, co praví Bůh.

Nazaret bylo bezbožné město a mládež i děti se snažily svést Ježíše k tomu, aby následoval jejich špatné cesty. Byl bystrý a srdečný, a proto všichni měli rádi jeho společnost.

Jeho zbožné zásady však vzbuzovaly jejich hněv. Často ho označovali za zbabělce, když se odmítal k nim připojit při provádění nějaké nekalé věci. Jeho odpověď však vždy zněla: „Je psáno.“

„Bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.“
Jób 28,28.

Milovat zlo znamená milovat smrt, protože „odplata za hřích jest smrt“. **Římanům 6,23.**

Ježíš nebojoval o svá práva. Když s ním hrubě zacházeli, snášel to s trpělivostí. Protože byl tak úslužný a nikdy si nestýskal, jeho práce mu byla často zbytečně ztěžována. Přesto se nedal odradit, protože věděl, že Bůh se na něho dívá a usmívá se.

Své nejšťastnější hodiny prožíval, když byl sám v přírodě a s Bohem. Když mu práce skončila, rád odcházel do polí, aby rozjímal v zelených údolích, modlil se k Bohu na horských úbočích nebo mezi stromy v lesích.

Naslouchal skřivanovi zpívajícímu jásavou melodií svému Stvořiteli a jeho hlas se připojil k písni radostné chvály a díkuvzdání. [27]

S písni na rtech vítal ranní světlo. Úsvit dne ho často zastihl na nějakém osamělém místě při přemýšlení o Bohu, při studiu Božího slova nebo na modlitbě.

Po těchto pokojných hodinách se vracel do svého domova, aby znovu pokračoval v plnění svých povinností a byl příkladem v trpělivosti a v práci. Všude, kde se objevil, se zdálo, že jeho přítomnost přitahuje anděly. Všechny třídy lidí pocít'ovaly vliv jeho čistého a svatého života.

Nevinný a neposkvrněný kráčel mezi bezohlednými, hrubými a nezdořilými; mezi nespravedlivými publikány, bezstarostnými marnotratníky, nepoctivými samaritány, pohanskými vojáky a drsnými venkovany.

Tu a tam promluvil soucitné slovo, když viděl unaveného člověka, jenž musel na svých bedrech nést těžké břímě. Sdílel s nimi jejich břemena a vyprávěl jim o tom, čemu se sám poučil z přírody, totiž o Boží lásce, laskavosti a dobrotě.

Učil je, že každý je obdařen vzácnou hřivnou, která jim — jestliže ji budou správně užívat — zajistí věčné bohatství. Svým vlastním příkladem učil, že každý okamžik je důležitý a měl by být správně využit.

Žádnou lidskou bytost nepokládal za bezcennou, nýbrž snažil se povzbudit i ty nejzatvrzelejší a nejvíce beznadějně. Řekl jim, že Bůh je miluje jako své děti a že se mu mohou svojí povahou podobat.

Tímto nevtíravým způsobem pracoval Ježíš pro druhé již od svého nejranějšího dětství. Nikdo z těchto vzdělaných učitelů, dokonce ani jeho vlastní bratři, ho nemohli přimět k tomu, aby se vzdal tohoto díla. S opravdovým zájmem uskutečňoval poslání svého života, aby sám byl světlem světa.

Křest

Když nastal čas pro Kristovu veřejnou službu, jeho prvním činem bylo, že sestoupil k řece Jordánu, a tam se nechal Janem Křtitelem pokřtít.

Jan byl poslán, aby připravoval cestu pro Spasitele. Kázal na poušti a říkal: „Boží království se přiblížilo. Dělejte pokání a věřte evangeliu.“ **Marek 1,15.**

Shromáždily se tam zástupy, aby ho mohly slyšet. Mnozí byli usvědčeni ze svých hříchů a byli jím v Jordánu pokřtěni.

Bůh oznámil Janovi, že jednoho dne k němu přijde Mesiáš a bude ho žádat, aby ho pokřtil. Obdržel slib, že mu bude dáno znamení, aby mohl poznat, že je to On.

Když Ježíš přišel, Jan v jeho tváři uviděl znamení svatého života, takže mu velmi bránil a říkal: „Já potřebuji být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš za mnou; Ježíš mu však odpověděl: ‚Dopust’ to teď, protože takto máme naplnit veškerou spravedlnost.‘“ **Matouš 3,14.15.**

[29]

A když to Ježíš řekl, na jeho tváři se objevilo stejné nebeské světlo, jaké spatřil Simeon.

Tak Jan vedl Spasitele dolů do vod krásného Jordánu, kde ho pokřtil před zraky všech lidí.

Ježíš nebyl pokřtěn proto, aby projevil lítost nad svými vlastními hříchy, protože on nikdy nezhřešil. Učinil to proto, aby se pro nás stal příkladem.

Když vystoupil z vody, poklekl na břehu a modlil se. Pak se otevřela nebesa, rozprostřely se paprsky slávy „a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něj.“ **Matouš 3,16.**

Jeho tvář i postava cele zářily světlem Boží slávy. A z nebe se ozval Boží hlas, který říkal: „Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.“ **Matouš 3,17.**

Sláva, která spočinula na Kristu, je pro nás zárukou Boží lásky k nám. Spasitel přišel jako náš vzor, a právě tak jistě, jako Bůh vyslyšel jeho modlitbu, vyslyší i naši.

I ti nejpotřebnější, nejhříšnější mohou najít přístup k Otci. Když k němu přijdeme v Ježíšově jménu, hlas, který promluvil k Ježíši, promluví i k nám. Říká: „Toto je moje milované dítě, v němž jsem našel zalíbení.“

[30]

Pokoušení

Po svém křtu byl Kristus veden Duchem na poušť, aby byl pokoušen od ďábla.

Když šel na poušť, byl veden Duchem Božím. Nevyhledával tím pokoušení, jen chtěl být sám, aby mohl rozjímat o svém poslání a díle. Modlitbou a postem se chtěl posílit pro trnitou cestu, po níž bude muset jít. Satan však věděl, kam Spasitel šel, a proto tam šel za ním, aby ho pokoušel.

Když Kristus odešel od Jordánu, jeho tvář byla ozářena Boží slávou. Když však vstoupil do pouště, tato sláva zmizela.

Hříchy světa na něho dolehly a jeho tvář odrážela takový zármutek a muka, jaké člověk nikdy nezažil. Trpěl za hříšníky.

Adam s Evou v ráji neuposlechli Boha tím, že jedli zapověděné ovoce. Jejich neposlušnost přinesla na svět hřích, zármutek a smrt. [31]

Kristus přišel, aby dal příklad poslušnosti. Na poušti po čtyřicetidenním půstu si nemohl dokonce ani obstarat jídlo, odchýlil by se od vůle svého Otce.

Jedním z pokoušení, jemuž podlehli naši první rodiče, bylo pokušení vyhovět chuti. Tímto dlouhým postem Kristus dokázal, že chuť může být ovládána.

Satan svádí lidi k požitkářství, protože to oslabuje tělo a zatemňuje mysl. On ví, že je pak může mnohem snadněji oklamat a zničit.

Avšak Kristův příklad nás učí, že každá zlá žádost musí být překonána. Naše choutky nás nesmějí ovládat, naopak my musíme ovládat je.

Když se satan poprvé zjevil Kristu, vypadal jako anděl světla. Tvrdil, že je poslem z nebe. Řekl Ježíši, že vůlí jeho Otce nebylo, aby snášel toto utrpení; měl jen ukázat ochotu trpět.

Když Ježíš zápasil s nejsvrávejším pocitem hladu, satan mu řekl: „Jsi-li Boží Syn, řekni, ať se z tohoto kamení stanou chleby.“
Matouš 4,3.

Ale protože Spasitel přišel, aby žil jako náš příklad, musel snášet utrpení, jako je musíme snášet i my. Nesměl učinit zázrak pro svůj vlastní prospěch. Jeho zázraky měly být všechny pro dobro ostatních. Na satanův požadavek Ježíš odpověděl: „Je napsáno: ‚Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ **Matouš 4,4.**

[32] Takto ukázal, že opatřit si jídlo je mnohem méně důležité než naše poslušnost Božího slova. Těm, kteří poslouchají Boží slovo, jsou zaslíbeny všechny věci potřebné pro tento život a mají také příslib budoucího života.

Když se satanu nepodařilo přemoci Krista v prvním velkém pokušení, postavil ho na vrchol chrámu v Jeruzalémě a řekl: „Jsi-li Boží Syn, vrhni se dolů! Vždyť je napsáno: ‚Svým andělům přikáže o tobě a ponosou tě na rukou, abys snad nenarazil nohou na kámen.‘“ **Matouš 4,6.**

Satan zde následoval Kristův příklad tím, že citoval Písmo. Ale toto zaslíbení není pro ty, kteří se svéhlavě vydávají do nebezpečí. Bůh neřekl Ježíši, aby se vrhl dolů z chrámu. Ježíš by to neudělal, jen aby potěšil satana. Řekl: „Opět je napsáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.‘“ **Matouš 4,7.**

Měli bychom důvěřovat péči našeho nebeského Otce, nesmíme však jít tam, kam nás neposílá. Nesmíme dělat to, co on nedovolil.

Protože Bůh je milosrdný a připravený odpustit, existují takoví, kteří tvrdí, že neposlouchat Boha nic neznamená. To je však troufalost. Bůh odpustí všem, kteří touží po odpuštění a odvrátí se od hříchu. Ale těm, kteří se rozhodli, že ho nebudou poslouchat, nemůže požehnat.

Satan nyní zjevil to, čím ve skutečnosti byl — knížetem mocností temnoty. Vzal Ježíše na vrchol vysoké hory a ukázal mu všechna království světa.

Sluneční paprsky dopadaly na nádherná města, mramorové paláce, úrodná pole a vinice.

Satan řekl: „Toto všechno ti dám, když padneš na zem a pokloníš se mi.“ **Matouš 4,9.**

[33] Kristus chvíli pohlížel na tento výjev, ale pak se odvrátil. Satan mu představil svět v tom nejpřitažlivějším světle; avšak Spasitel se díval pod vnější krásu.

Viděl svět v jeho neštěstí a hříchu, odloučený od Boha. Všechna tato bída byla výsledkem lidského odvrácení se od Boha k uctívání satana.

Kristus byl naplněn touhou vykoupit to, co bylo ztraceno. Toužil obnovit svět více než jen do podoby ráje. Chtěl lidem zajistit před Bohem výhodné postavení.

V zájmu hříšníků odolal pokušení. Stal se vítězem, aby i oni mohli zvítězit, aby mohli být rovni andělům a být hodni toho, že budou uznáni za Boží syny.

Na satanův požadavek, aby se mu poklonil, Kristus odpověděl: „Odejdi, satane! Vždyť je napsáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému budeš sloužit.‘“ **Matouš 4,10.**

Láska ke světu, touha po moci a pýcha života — všechno, co odvrací člověka od uctívání Boha — bylo zahrnuto v tomto velkém pokušení Krista.

Satan nabídl Kristu svět a jeho bohatství, pokud přijme poslušnost zásadám zla. Takto i nám satan představuje výhody, jaké mohou být získány zlými činy.

Našeptává nám: „Abys mohl být úspěšný na tomto světě, musíš mi sloužit. Nebud' příliš důsledný v pravdě a poctivosti. Uposlechni mé rady a já ti dám bohatství, čest i štěstí.“

Když tuto výzvu uposlechneme, klaníme se satanu namísto Bohu. To nám však přinese jen bídu a zkázu.

Kristus nám ukázal, co máme dělat, když jsme pokoušeni.

Když řekl satanovi: „Odejdi, satane,“ pokušitel nemohl tomuto příkazu vzdorovat. Byl donucen odejít. I když se svíjel bezradnou nenávistí a vztekem, vůdce vzpoury odtáhl z přítomnosti Vykupitele světa.

[34]

Boj byl pro tento čas skončen. Kristovo vítězství bylo právě tak dokonalé, jak dokonalý byl Adamův pád.

Také i my můžeme pokušení odolat a přemoci satana. Pán nám říká: „Vzepřete se ďáblu, a uteče od vás, přiblížte se Bohu a přiblíží se vám.“ **Jakubův 4,7.8.**

[35]

Raná služba

Z pouště se Kristus vrátil k Jordánu, kde kázal Jan Křtitel. V té době přední mužové z Jeruzaléma poslali za Janem muže, aby se ho zeptali, kdo mu dal oprávnění k tomu, aby vyučoval a křtil lidi.

Tázali se ho, jestli je Mesiášem nebo Eliášem nebo „tím prorokem“, to znamená Mojžíšem. Všem odpověděl toto: „Nejsem.“ Pak se ho zeptali: „Kdo jsi? At' můžeme dát odpověď těm, kteří nás poslali.“ ... Tehdy řekl: „Já jsem »hlas volajícího na poušti: Srovnajte Pánovu cestu! « — jak řekl prorok Izaiáš.“ **Jan 1,22.23.**

[36] V dávných dobách, když král musel cestovat z jedné části své země do druhé, byli před jeho vozem posláni lidé, aby mu připravovali cestu. Museli kácet stromy, odstraňovat kameny a zasypávat výmoly, aby cesta pro krále byla průchodná.

A tak když přišel Ježíš, nebeský Král, byl poslán Jan Křtitel, aby mu připravoval cestu tím, že bude lidi vyzývat k tomu, aby činili pokání ze svých hříchů.

Když Jan poslům z Jeruzaléma odpovídal, spatřil Ježíše stojícího na břehu řeky. Jeho tvář zářila a on rozepjal své ruce a řekl: „Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojí ten, koho vy neznáte. To je ten, který přichází po mně, ale je přede mnou. Jemu nejsem hoden ani rozvázat řemínek sandálu.“ **Jan 1,26.27.**

Lidé tím byli velmi pohnuti. Mesiáš byl mezi nimi! Dychtivě se rozhlíželi kolem, aby našli toho, o němž Jan mluvil. Ježíš se však vmísil do davu a ztratil se jim z dohledu.

Příštího dne Jan znovu spatřil Ježíše, ukázal na něho a zvolal: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ **Jan 1,29.**

Pak Jan vypravoval o znamení, které bylo vidět při Kristově křtu. „A já jsem to viděl a vydal jsem svědectví,“ dodal, „že on je ten Boží Syn.“ **Jan 1,34.**

S posvátnou bází a údivem pohlédli posluchači na Ježíše. Ptali se sami sebe: „Je toto Kristus?“

Viděli, že Ježíš nenese žádné známky světského bohatství nebo velikosti. Jeho oděv byl prostý a jednoduchý, jaký nosili chudí lidé. Ale v jeho bledé, unavené tváři bylo něco, co dojalo jejich srdce.

Z této tváře vyčetli důstojnost a moc. Každý pohled jeho oka, každý rys jeho tváře hovořil o božském soucitu a nevýslovné lásce.

Poslové z Jeruzaléma však ke Spasiteli nebyli přitahováni. Jan neřekl to, co chtěli slyšet. Očekávali, že Mesiáš přijde jako mocný dobyvatel. Poznali, že toto není Ježíšovým posláním, a proto se zklamaní od něho odvrátili.

[37]

Dalšího dne Jan znovu spatřil Ježíše a opět zvolal: „Hle, Beránek Boží!“ **Jan 1,36**. Dva Janovi učedníci stáli poblíž a šli za Ježíšem. Naslouchali jeho učení a stali se jeho učedníky. Jeden z nich byl Ondřej, druhý Jan.

Ondřej zakrátko přivedl k Ježíši svého vlastního bratra Šimona, kterému Kristus dal jméno Petr. Příštího dne na cestě do Galileje Kristus povolal dalšího učedníka — Filipa. Jakmile Filip našel Spasitele, přivedl k němu svého přítele Natanaela.

Takto začalo na zemi Kristovo velké dílo. Ježíš povolával jednoho po druhém za své učedníky. Jeden pak přivedl svého bratra, další svého přítele. To je to, co by měl dělat každý Kristův následovník. Jakmile sám pozná Ježíše, má říci jiným, jakého vzácného Přítele našel. To je dílo, které mohou konat všichni, ať jsou mladí nebo staří.

V Káni Galilejské navštívil Kristus se svými učedníky svatební slavnost. Projevil svou podivuhodnou moc pro štěstí tohoto rodinného shromáždění.

V této zemi bylo zvykem, že se při takových příležitostech používalo víno. Dříve než slavnost skončila, došly zásoby vína. Nedostatek vína při slavnosti byl považován za projev nedostatku pohostinství, a toto bylo považováno za velikou ostudu.

Kristu bylo řečeno, co se stalo, a on vyzval sloužící, aby naplnili šest velkých kamenných nádob vodou. Pak řekl: „Teď nalejte a doneste vrchnímu správci svatby.“ **Jan 2,8**.

Místo vody vytékalo víno. Toto víno bylo mnohem lepší než to, které bylo podáváno předtím, a bylo ho dost pro všechny.

Po vykonání tohoto zázraku Ježíš tiše odešel. Odešel dříve, než se hosté dověděli o skutku, který vykonal.

[38]

Kristův dar pro svatební hostinu byl symbolem. Voda představovala křest a víno jeho krev, která má být prolita za svět.

Víno, které Ježíš učinil, nebyl kvašený nápoj. Takové víno je příčinou opilství a mnohého velkého zla. Bůh zakazoval jeho použití. Říká: „Vino činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročez každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.“ „Naposledy jako had uštípne, a jako štír ušťkne.“ **Příslaví 20,1; Příslaví 23,32** PBK.

Víno použité při slavnosti byla čistá sladká šťáva z vinných hroznů. To je pravděpodobně to, co prorok Izaiáš nazývá novým „vínem... z hroznů“ a říká: „Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm.“ **Izajáš 65,8** PBK.

Kristus tím, že šel na svatební slavnost, ukázal, že je správné se při takové milé příležitosti společně sejít. Rád viděl lidi, jak jsou šťastní. Často je navštěvoval v jejich domovech a snažil se, aby zapomenu na své starosti a problémy a mysleli na Boží dobrotu a jeho lásku. Všude, kde byl, se Kristus vždy snažil toto činit. Kdekoli bylo srdce otevřené přijmout božské poselství, odhaloval pravdy o cestě spasení.

Jednoho dne, když procházel samařskou zemí, posadil se u studny, aby si odpočinul. Když přišla jedna žena, aby načerpala vodu, požádal ji, aby mu dala napít.

Žena byla jeho žádostí překvapena, protože věděla, jak Židé nenávidí Samaritány. Kristus jí však řekl, že kdyby ho požádala ona, dal by jí napít živé vody. Tím více byla překvapena. Ježíš jí pak řekl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude znovu žíznit. Kdo by se však napil té vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale ta voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.“ **Jan 4,13.14.**

Živou vodou je míněn Duch svatý. Jako se žíznivý poutník potřebuje napít vody, tak i my potřebujeme mít ve svých srdcích Božího Ducha. Ten, kdo se napije této vody, nebude nikdy žíznit.

Duch svatý přinese do našich srdcí Boží lásku. To uspokojí naše touhy natolik, že bohatství, pocty a radovánky tohoto světa nás nebudou přitahovat. Budeme přitom naplněni takovou radostí, že si budeme přát, aby ji prožívali i jiní, jako by z nás vytékal pramen vody, skrze který prýští požehnání všude kolem.

A každý, v němž přebývá Boží Duch, bude žít navěky s Kristem v jeho království. Když Ježíše přijmeme do srdce vírou, je to počátek věčného života.

O tomto převzácném požehnání Kristus ženě vyprávěl. Nabídl jí, že by jí ho mohl dát, kdyby o něj požádala. Stejně tak ho chce dát i nám.

Tato žena přestoupila Boží přikázání a Kristus jí ukázal, že zná hříchy jejího života. Ale ukázal jí také, že je jejím přítelem, že ji miluje a má s ní soucit, a pokud bude ochotna zanechat svých hříchů, Bůh ji přijme za své dítě.

Jak byla šťastná, že se to dozvěděla! Ve své radosti pospíchala do blízkého města a volala lidi, aby se šli podívat na Ježíše. Tak přišli ke studni a ona ho požádala, aby s nimi zůstal. Zůstal u nich dva dny, učil je a mnozí naslouchali jeho slovům. Činili pokání ze svých hříchů a uvěřili v něho jako ve svého Spasitele.

Během svého působení Ježíš dvakrát navštívil svůj starý domov v Nazaretu. Při své první návštěvě vešel v sobotu do synagogy.

Zde Kristus četl z Izaiášova proroctví o poslání Mesiáše — o tom, že bude kázat evangelium chudým, potěšovat zarmoucené, slepým vracet zrak a uzdravovat ty, kteří jsou zraněni. Pak řekl lidem, že toto všechno se naplnilo v tento den. To bylo dílo, které on sám vykonal.

Při těchto slovech byli posluchači naplněni radostí. Uvěřili, že Ježíš je zaslíbený Spasitel. Jejich srdce byla pohnuta Duchem svatým a oni odpověděli vroucím „amen“ a chválami Pánu.

Pak si však vzpomněli na to, jak Ježíš mezi nimi žil jako tesař. Často ho vídávali, jak pracuje v dílně s Josefem. I když v celém jeho životě se projevovaly pouze skutky lásky a milosrdenství, nyní je ovládla pochybnost a neuvěřili, že je Mesiášem.

Takovými myšlenkami, jako jsou tyto, otevřeli cestu satanovi, aby ovládl jejich myšlení. Pak byli naplněni hněvem vůči Spasiteli. Začali na něho křičet a byli odhodláni připravit ho o život.

Honili ho a chtěli ho svrhnout ze strmého srázu. Přišli však svatí andělé, aby Ježíše ochránili. Bezpečně prošel davem a nemohli ho nalézt.

Když přišel do Nazaretu podruhé, lidé už nebyli připraveni, aby ho přijali. Odešel a nikdy více se tam nevrátil.

Kristus pracoval pro ty, kteří potřebovali jeho pomoc. Po celé zemi se kolem něho shromažďovali lidé. Když je uzdravoval a učil,

[41] zavládla veliká radost. Zdálo se, že nebe sestoupilo na zem, a oni se radovali z milosti soucitného Spasitele.

Kristovo učení

U Židů se náboženství stalo něčím víc než pouhou nepřetržitou řadou obřadů. Když se odchýlili od pravého uctívání Boha a ztratili duchovní moc jeho slova, snažili se tento nedostatek nahradit přidáváním svých vlastních obřadů a tradic.

Od hříchů nás může očistit pouze Kristova krev. Pouze jeho moc může uchránit lidi před hříchem. Židé však spoléhali na své vlastní skutky a na obřady svého náboženství, aby si zasloužili spasení. Domnívali se, že jsou spravedliví pro svoji horlivost k těmto obřadům, a tudíž i hodni místa v Božím království. Jejich naděje však byly založeny na světské velikosti. Toužili po bohatství a moci, a toto očekávali jako odměnu za svou předstíranou zbožnost.

Očekávali, že Mesiáš ustanoví své království na této zemi a bude vládnout jako mocný panovník mezi lidmi. Doufali, že při jeho příchodu obdrží veškerá pozemská požehnání. Ježíš věděl, že jejich naděje budou zklamány. Přišel, aby je poučil o něčem mnohem lepším, než po čem toužili. Přišel obnovit pravé uctívání Boha. Přišel, aby představil ryzí náboženství srdce, které by sám projevil svým čistým životem a svatým charakterem.

[42]

V překrásném kázání na hoře vysvětlil, co Bůh považuje za nejvzácnější a co přináší opravdové štěstí.

Spasitelovi učedníci byli ovlivněni učením rabínů. Kristova naučení byla určena především těmto učedníkům. To, čemu je učil, je rovněž pro nás. Potřebujeme se naučit těmto.

„Blaze chudým v duchu,“ řekl Kristus. **Matouš 5,3**. Chudí duchem jsou ti, kteří znají svou vlastní hříšnost a potřebu. Oni vědí, že sami nemohou konat dobré věci. Touží po pomoci od Boha, a proto se jim dostane jeho požehnání.

„Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: „Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.““ **Izajáš 57,15** PBK.

„Blaze plačícím.“ **Matouš 5,4**. Tímto nejsou míněni ti, kteří naříkají a reptají, kteří chodí s mrzutým, skleslým pohledem. Tím jsou míněni ti, kteří opravdu litují svých hříchů a kteří prosí Boha o odpuštění.

Všem takovým ochotně odpustí. Říká: „Obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším jich, a obveselím je po zámutku jejich.“ **Jeremjáš 31,13** PBK.

[43] „Blaze mírným.“ **Matouš 5,5**. Kristus říká: „Učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci.“ **Matouš 11,29**.

Když s ním nesprávně zacházeli, odplácel za zlé dobrým. Tím nám dal příklad, abychom jednali stejně jako on.

„Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti.“ **Matouš 6,6**. Spravedlnost znamená konat správné věci. Je to poslušnost Božího zákona, protože v tomto zákonu jsou obsaženy zásady spravedlnosti. Bible říká: „Všecka přikázání tvá jsou spravedlnost.“ **Žalm 119,172** PBK.

Kristus svým příkladem učil lidi poslouchat tento zákon. V jeho životě byla patrná spravedlnost zákona. Po spravedlnosti hladovíme a žízníme až tehdy, když toužíme, aby všechny naše myšlenky, slova i skutky odpovídaly Kristovým. A Kristu můžeme být podobni jen tehdy, pokud mu opravdu chceme být podobni. Náš život se může podobat jeho životu, naše skutky mohou být v souladu s Božím zákonem. Duch svatý Boží lásku vstřípí do našich srdcí, takže budeme prožívat rozkoš z konání jeho vůle.

Bůh je ochotnější dát nám svého Ducha, než jsou rodiče ochotni dát dobré věci svým dětem. Jeho zaslíbení zní: „Proste, a bude vám dáno.“ **Lukáš 11,9; Matouš 7,7**. Všechn tento hlad a žízeň po spravedlnosti „bude uspokojen“.

„Blaze milosrdným.“ **Matouš 5,7**. Být milosrdným znamená jednat s ostatními lépe, než si zaslouží. Tak Bůh jednal s námi. Prokazovat milosrdenství lidem mu působí radost. Je laskavý i k nevděčným a zlým.

Učí nás, abychom stejně jednali spolu navzájem. Říká: „Bud' te pak k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte jedni druhým, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ **Efezským 4,32**.

[44] „Blaze čistým v srdci.“ **Matouš 5,8**. Bůh dbá více o to, čím opravdu jsme, než o to, co říkáme, že jsme. Nestará se o to, jak krásnými se můžeme zdát, nýbrž chce naše čisté srdce. Pak všechny

naše slova i činy budou správné.

Král David se modlil: „Srdce čisté stvoř mi, ó Bože... Ó at' jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemyšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.“ **Žalm 51,12; Žalm 19,15** PBK. Tato slova by měla být naší modlitbou.

„Blaze těm, kdo působí pokoj.“ **Matouš 5,9**. Ten, kdo vlastní Kristova tichého a pokorného ducha, bude tvůrcem pokoje. Takový duch nevyvolává žádné hádky, nevrací žádnou hněvivou odpověď. Učiní domov šťastným a přinese sladký pokoj, který požehná všechny kolem.

„Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost.“ **Matouš 5,10**. Kristus věděl, že mnozí z jeho učedníků budou pro něho uvězněni a zabíjeni. Ale on jim řekl, at' kvůli tomu nepláčou.

Nic nemůže uškodit těm, kteří milují a následují Krista. On bude s nimi na každém místě. Mohou být usmrceni, ale on jim dá nikdy nevadnoucí korunu slávy a život, který nikdy neskončí.

A od nich se jiní dozvedí o drahém Spasiteli. Kristus svým učedníkům řekl: „Vy jste světlo světa.“ **Matouš 5,14**. Ježíš měl zanedlouho odejít do svého nebeského domova, ale učedníci měli učit lidi jeho lásce. Měli být světlem mezi lidmi.

Světlo majáku, svítící v temnotě, vede loď bezpečně do přístavu; tak mají Kristovi následovníci svítit v tomto temném světě, vést lidi ke Kristu a k nebeskému domovu. To je to, co by měli dělat všichni Kristovi následovníci. Ježíš je volá ke spolupráci s ním v zachraňování ostatních.

Takové lekce však byly pro Kristovy posluchače cizí a nové, proto je mnohokrát opakoval. Kdysi k němu přišel jeden zákoník s otázkou: „Mistře, co mám udělat, abych se stal dědicem věčného života? On mu řekl: „Co je napsáno v Zákoně? Jak tam čteš; [45]

A on odpověděl: „Budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, ze vší své síly a celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe.“

Ježíš mu tedy řekl: „Správně jsi odpověděl. Dělej to a budeš žít.“ **Lukáš 10,25-28**.

Tento zákoník to však neudělal. Věděl, že ostatní lidi nemiloval jako sebe sama. Místo aby toho litoval, snažil se pro své sobectví najít omluvu. A tak se zeptal Ježíše: „A kdo je můj bližní?“ **Lukáš 10,29**.

Kněží a rabíni se často o této otázce přeli. Chudé a nevědomé lidi nenazývali svými bližními a neprokazovali jim žádnou laskavost. Kristus se však jejich sporů neúčastnil. Na tuto otázku odpověděl příběhem, který se odehrál krátce předtím.

Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha. Tato cesta byla příkrá a skalnatá a procházela divokou, osamělou krajinou. Zde byl tento člověk přepaden lupiči, kteří jej obrali o všechno, co měl. Zbitý a zraněný zůstal ležet jako mrtvý.

Když tak ležel, šel touto cestou kněz a pak levita z chrámu v Jeruzalémě. Ale místo toho, aby tomuto ubohému člověku pomohli, přešli raději na druhou stranu.

Tito lidé byli vyvoleni ke službě v Božím chrámu a měli být podobní Bohu — plní milosrdenství a dobroty. Ale jejich srdce byla studená a bezcitná.

[46] Po určité době se ke zraněnému přiblížil Samaritán. Židé Samaritány opovrhovali a nenáviděli je. Ani jednomu z těchto lidí by Žid nedal ani doušek vody nebo kousek chleba. Ale tento Samaritán se nezastavil, aby o tom uvažoval. Nezastavil se ani proto, aby přemýšlel o lupičích, kteří by ho mohli přepadnout.

Na zemi ležel cizí člověk, krvácející a na pokraji smrti. Samaritán svlékl svůj vlastní plášť a ovinul ho kolem něho.

Dal mu napít své vlastní víno a svůj olej nalil na jeho rány. Raněného muže vysadil na hřbet svého zvířete a zavezl ho do hostince, kde o něj pečoval celou noc.

Druhý den ráno, dříve než odešel, zaplatil hostinskému za péči, kterou bude raněnému věnovat, dokud znovu nezesílí.

Tak Ježíš dovyprávěl tento příběh. Pak se obrátil k zákoníkovi a zeptal se ho: „Kdo z těch tří se ti tedy zdá být bližním toho, který upadl mezi lupiče;

A on řekl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“

Ježíš mu tedy řekl: „Jdi a jednej tak i ty.“ **Lukáš 10,36-37.**

Takto Ježíš učil, že každá osoba, která potřebuje naši pomoc, je naším bližním. Máme s ním jednat tak, jak bychom sami chtěli, aby bylo jednáno s námi.

Kněz a levita předstírali, že zachovávají Boží přikázání, ale byl to Samaritán, který je opravdu zachovával. Jeho srdce bylo laskavé a milující.

Tím, že se postaral o zraněného cizince, projevily stejně tak lásku k Bohu jako i k člověku. Protože Bohu působí potěšení, když si navzájem činíme dobro. Naši lásku k němu projevujeme tím, že jsme laskavými k těm, jež jsou kolem nás.

Laskavé, milující srdce má větší cenu než všechna bohatství světa. Ti, kteří žijí, aby činili dobro, ukazují, že jsou Božími dětmi. Oni jsou těmi, kteří budou přebývat s Kristem v jeho království. [47]

Zachovávání soboty

Spasitel zachovával sobotu a učil své učedníky, aby ji také zachovávali. Věděl, jak má být zachovávána, protože on sám ji učinil svatou.

Bible říká: „Pomni na den sobotní, abys jej světil. . . . Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. . . . Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.“ **2. Mojžíšova 20,8.10.11; 31,16.17** PBK.

Kristus při stvoření země spolupracoval se svým Otcem a on učinil i sobotu. Bible říká, že „všechny věci povstaly skrze něj a bez něho nepovstalo nic, co je.“ **Jan 1,3**.

[48] Když pohlížíme na slunce a hvězdy, na stromy a překrásné květiny, měli bychom pamatovat na to, že toto všechno učinil Kristus. A on také učinil sobotu, aby nám pomohla uchovat v paměti jeho lásku a moc.

Židovští učitelé vytvořili mnoho předpisů o způsobu, jak se má sobota zachovávat, a chtěli, aby se každý těmito jejich předpisy řídil. Sledovali tedy Spasitele, aby viděli, co bude dělat.

Když jednou v sobotu šel Kristus se svými učedníky domů ze synagogy, procházeli obilným polem. Bylo již dost pozdě a učedníci měli hlad. A tak si utrhli několik obilných klasů, mnuli je ve svých dlaních a jedli zrní.

V kterýkoli jiný den, kdokoli procházel polem nebo sadem, měl dovoleno utrhnout si, co chtěl sníst. Ale v sobotu tomu tak nebylo. Kristovi nepřátelé viděli, co učedníci dělali, a proto řekli Spasiteli: „Podívej se, tvoji učedníci dělají, co se v sobotu dělat nesmí!“ **Matouš 12,2**.

Kristus však své následovníky obhájil. Připomenul svým žalobcům Davida, který když byl v nouzi, jedl posvátné chleby ze svatostánku a dal je také i své hladové družině.

Bylo-li správné, že David, když měl hlad, jedl tento posvátný chléb, nebylo pak správné, že učedníci, když také trpěli hladem, trhali obilí v posvátných sobotních hodinách?

Sobota nebyla učiněna, aby byla pro člověka břemenem. Byla učiněna pro jeho dobro, aby mu přinesla pokoj a odpočinek. Proto náš Pán řekl: „Sobota byla učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu.“ **Marek 2,27.**

„V jinou sobotu se pak stalo, že vešel do synagogy a učil. A byl tu člověk, jehož pravá ruka byla uschlá.

Zákoníci a farizeové ho tedy sledovali, zda bude v sobotu uzdravovat, aby na něj našli nějakou žalobu. [49]

On ale znal jejich myšlenky, a tak řekl tomu člověku s uschlou rukou: ‚Vstaň a postav se doprostřed.‘ A on vstal a postavil se tam.

Tehdy jim Ježíš řekl: ‚Zeptám se vás na jednu věc: Smí se v sobotu konat dobro, nebo zlo? Zachránit život, anebo zahubit?‘

A když se po nich s hněvem rozhlédl, zarmoucen nad tvrdostí jejich srdce, řekl tomu člověku: ‚Natáhni tu ruku.‘ A on ji natáhl a byla znovu zdravá jako ta druhá.

Oni však byli naplněni zuřivostí a začali se spolu domlouvat, co by Ježíši udělali.“ **Lukáš 6,6-9.11; Marek 3,5.**

Spasitel tím, že jim položil otázku, ukázal, jak jsou nerozumní. „On jim však řekl: ‚Je snad mezi vámi takový člověk, že kdyby měl jednu ovci, a ta by mu v sobotu spadla do jámy, nevzal by ji a nevytáhl?‘“ **Matouš 12,11.**

Na to mu nemohli odpovědět. On jim tedy řekl: „O co je pak dražší člověk než ovce? Proto se v sobotu smí konat dobro.“ **Matouš 12,12.** [50]

Dobrý pastýř

Spasitel mluvil o sobě jako o pastýři a o učednících jako o svém stádu. Řekl: „Já jsem ten dobrý pastýř a znám své ovce a mé ovce znají mne.“ Jan 10,14.

Kristus měl zakrátko opustit své učedníky a toto jim řekl, aby je povzbudil. Když už s nimi nebude, chtěl, aby si pamatovali jeho slova.

Kdykoli uvidí pastýře pečujícího o své stádo, budou uvažovat o Spasitelově lásce a péči o ně.

V této krajině zůstával pastýř se svým stádem ve dne i v noci. Přes skalnaté kopce a lesem je za dne vodil k příjemným travnatým loukám podél břehů řek.

[51] Během noci je hlídal. Chránil je před divokou zvěří a lupiči, kteří byli často ukryti velmi blízko.

Něžně pečoval o slabé a churavé. Malá jehňata bral na svá ramena a nosil je na své hrudi.

Ať bylo stádo jakkoli velké, pastýř znal každou ovci. Pro každou z nich měl jméno a volal na ni jejím jménem.

Takto Kristus — nebeský pastýř — pečuje o své stádo, které je rozptýlené po celém světě. Všechny nás zná podle jména. Zná přesně dům, ve kterém žijeme, a jméno každého jeho nájemníka. Pečuje o každého tak, jakoby na celém světě nebylo nikoho jiného.

Pastýř kráčel před svými ovce a čelil všem nebezpečím. Potkával divokou zvěř a lupiče. Někdy pastýř, když hlídal své stádo, byl i zabit.

Tak Spasitel hlídá stádo svých následovníků. Kráčel před námi. Žil na zemi stejně jako my. Byl dítětem, mládencem, mužem. Přemohl satana a všechna jeho pokušení, tak abychom i my mohli zvítězit.

Zemřel, aby nás zachránil. I když je nyní v nebi, ani na okamžik na nás nezapomíná. Bezpečně ochrání každou ovci. Nikdo z těch, kteří ho následují, nemůže být uchvácen velkým nepřítelem.

Pastyr může mit sto ovcí, ale pokud jedna chybí, nezústává s těmi, které jsou v ovčinci. Jde, aby hledal tu jedinou ztracenou.

Vydává se na cestu za noční tmy, v bouři, jde přes hory i údolí. Neodpočine si, dokud ovci nenalezne.

Pak ji vezme na svá ramena a nese ji zpět do ovčince. Nestěžuje si na dlouhé, namáhavé hledání, ale radostně říká: „Radujte se se mnou, neboť jsem našel svou ovci, která byla ztracená.“ **Lukáš 15,6.** [52]

Ale Spasitel — Pastyr — nepečuje pouze o ty, kteří jsou v ovčinci. Říká: „Neboť Syn člověka přišel, aby spasil to, co zahynulo.“ **Matouš 18,11.**

„Říkám vám, že tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který dělá pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ **Lukáš 15,7.**

My jsme hřešili a odešli od Boha. Kristus říká, že jsme jako ovce, které zbloudily od stáda. On přišel, aby nám pomohl žít bez hříchu. Toto volá, když nás nese zpět do ovčince.

Když se vrátíme s Pastyřem a přestaneme hřešit, Kristus říká andělům v nebi: „Radujte se spolu se mnou, protože jsem našel svou ovci, která byla ztracená.“

A z andělských kůrů zaznívá radostná píseň, která celá nebesa naplňuje nejbohatší melodií.

Kristus nám nepředstavuje obraz zarmouceného pastyře, který se vrací bez ovce. U něho je záruka, že ani jedna ze zbloudilých ovcí Božího stáda nebude přehlédnuta. Ani jedna nebude ponechána bez pomoci. Každého, kdo bude prohlášen za vykoupeného, Spasitel zachrání od bezuzdného hříchu.

Necht' tedy každý člověk, který zbloudil od stáda, sebere odvahu. Dobry pastyr tě hledá. Pamatuj si, že jeho dílem je „zachránit to, co bylo ztracené.“ Tím Ježíš míní tebe.

Pochybovat o možnosti tvého spasení znamená pochybovat o spásné moci toho, který tě vykoupil za nekonečnou cenu. Necht' víra zaujme místo nevěry. Pohled' na ruce, které byly za tebe probodeny a raduj se z jejich moci spasit.

Pamatuj si, že Bůh a Kristus se o tebe zajímají a že všechny nebeské zástupy jsou zapojeny do díla pro záchranu hříšníků. [53]

Když Kristus byl na zemi, svými divy ukázal, že má moc zachránit i v krajních případech. Uzdravováním nemocí těla ukázal, že je schopen odstranit i hřích ze srdce.

Způsobil, že chromí chodili, hluchí slyšeli a slepí viděli. Očistil ubohé malomocné a uzdravil ochrnutého člověka, ale i ty, kteří měli jakýkoli druh nemoci.

Jeho slovem byli dokonce vyháněni i d'áblové z těch, které ovládali. Ti, kteří viděli toto podivuhodné dílo, žasli nad tím, a řekli: „Co je to za slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům a oni vycházejí?“ **Lukáš 4,36.**

Na Ježíšův příkaz byl Petr schopen jít po vodě. Musel však své oči upřít na Spasitele. Jakmile se podíval jinde, začal pochybovat a tonout. Pak volal: „Pane, zachraň mě,“ a Spasitel vztáhl svou ruku, aby ho pozvedl. **Matouš 14,28-31.**

Kdykoli ho tedy někdo volá o pomoc, Kristova ruka je vztažena, aby zachránila.

Spasitel křísil mrtvé k životu. Jedním z nich byl syn vdovy z Naim. Lidé ho právě nesli do hrobu, když se setkali s Ježíšem. Uchopil tohoto mládence za ruku, zvedl ho a odevzdal živého jeho matce. Pak se tento průvod vrátil do svých domovů s výkřiky radosti a chvály Bohu.

Stejně tak byla vzkříšena i Jairova dcera. Také Lazar, který byl již čtyři dny mrtvý, byl Kristovým slovem vyvolán z hrobu.

A tak když Kristus přijde opět na zemi, jeho hlas pronikne hroby a „mrtví v Kristu vstanou“ k slavnému, nesmrtelnému životu, a tak budou „navždy s Pánem.“ **1. Tesalonickým 4,16.17.**

[54] Bylo to podivuhodné dílo, které náš Pán vykonal během své kazatelské služby na zemi. O tomto díle hovořil v odpovědi, kterou poslal Janu Křtiteli. Jan byl ve vězení a stal se malomyslným. Byl dokonce znepokojován pochybnostmi, pokud jde o to, zda Ježíš je opravdu Mesiášem. Proto poslal některé ze svých následovníků, aby se Spasitele zeptali: „Jsi ty Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ **Matouš 11,3.**

Když poslové přišli k Ježíši, bylo kolem něho mnoho nemocných, které uzdravoval. Celý den tyto poslové čekali, zatímco on s neúnavnou pílí pracoval, aby pomáhal trpícím.

Nakonec řekl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očištěni, hluchí slyší, mrtví jsou kříseni a chudým se káže evangelium.“ **Matouš 11,3-5.**

Tak tři a půl roku Ježíš chodil a konal dobro. Pak přišel čas, aby jeho kazatelská služba na zemi skončila. Se svými učedníky musel jít do Jeruzaléma, aby byl zrazen, odsouzen a ukřižován.

Takto se měla naplnit jeho vlastní slova: „Dobry pastyr pokládá za ovce svůj život.“ **Jan 10,11.**

„Ještote on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl. . . On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“ **Izajáš 53,4-6 PBK.**

[55]

Triumfální vjezd do Jeruzaléma

Ježíš se blížil k Jeruzalému, aby se účastnil velikonočních slavností. Byl obklopen zástupy, které také šly, aby se účastnily tohoto velkého výročního svátku.

Podle jeho příkazu dva učedníci přivedli oslátko, aby na něm mohl slavnostně vjet do Jeruzaléma. Rozprostřeli na zvíře svá roucha a posadili na ně svého Mistra.

Jakmile se Ježíš posadil, vzduchem se neslo vítězoslavné volání. Lidé ho pozdravovali jako Mesiáše, svého krále. Před více než pěti sty lety prorok tento výjev předpověděl:

[56] „Plésej velice, dcerko Sionská . . . Aj, král tvůj přijde tobě . . . chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku mladém.“ **Zacharjáš 9,9.**

Všichni v tomto rychle rostoucím zástupu byli šťastní a nadšení. Nemohli mu nabídnout drahocenné dary, rozprostřeli však na cestu svá roucha jako koberec. Nalámali si překrásné olivové větve a palmové ratolesti a vystlali jimi cestu. Mysleli si, že doprovodí Krista, aby se zmocnil Davidova trůnu v Jeruzalémě.

Spasitel nikdy předtím nedovolil svým následovníkům, aby mu prokazovali královské pocty. Nyní se však chtěl představit světu především jako jeho Vykupitel.

Syn Boží se právě měl stát obětí za hříchy lidí. Jeho církev ve všech následujících dobách musí učinit jeho smrt předmětem hlubokého rozjímání a studia. Proto bylo třeba, aby se zraky všeho lidu nyní upřely k němu.

Po takovém výjevu, jakým byl tento, nemohly být jeho odsouzení a ukřižování světu nikdy utajeny. Božím úmyslem bylo, aby každá událost posledních dnů Spasitelova života byla tak jasně zaznamenána, aby žádná moc nemohla způsobit, že by se na to zapomnělo.

V obrovském zástupu obklopujícím Spasitele byly důkazy o jeho divotvorné moci.

Slepí, jimž Ježíš vrátil zrak, kráčeli v čele průvodu.

Němí, jimž rozvázal jazyk, nejhlasitěji volali: „Hosana!“

Chromí, jež uzdravil, jásalí radostí a nejhornivěji ze všech ulamovali palmové ratolesti a mávali jimi Spasiteli.

Vdovy a sirotci chválili Ježíšovo jméno za skutky milosrdenství, které jim prokázal. Malomocní, kteří dříve budili odpor, ale nyní byli očištěni jeho slovem, prostírali mu svá roucha na cestu.

Byli tam také ti, kteří byli vzkříšeni z mrtvých životodárným hlasem Spasitele. [57]

Také Lazar, jehož tělo se již začalo v hrobě rozkládat a jenž se nyní těšil plné mužné síle, byl ve št'astném zástupu, který doprovázel Spasitele do Jeruzaléma.

Když se další lidé přidávali k davu, zmocnilo se jich nadšení této chvíle a připojili se k volání, které se ozývalo z vrchu na vrch a z údolí do údolí: „Hosana, Synu Davidův! Požehnaný, který přichází v Pánově jménu! Hosana na výsostech!“ **Matouš 21,9.**

Výjevu přihlíželo mnoho farizeů, kterým se to nelíbilo. Cítili, že ztrácejí nad lidmi kontrolu. Vší svou mocí se je snažili umlčet. Jejich výzvy a hrozby však vedly jen k tomu, že se nadšení jen stupňovalo.

Když zjistili, že nemohou lid ovládat, prodrali se zástupem až k Ježíši a řekli mu: „Mistře, napomeň své učedníky!“ **Lukáš 19,39.**

Tvrdili, že taková hlučná shromáždění jsou protizákonná a že přední mužové to nepovolují.

Ježíš řekl: „Říkám vám, kdyby tito měli mlčet, křičelo by kamení!“ **Lukáš 19,40.**

Tento triumfální výjev byl určen Bohem. Byl předpověděn proroky a žádná pozemská síla ho nemohla zastavit. Boží dílo půjde vždy kupředu navzdory všemu, co může učinit člověk, aby tomu zabránil anebo ho zmařil.

Když průvod dorazil na okraj pahorku, z něhož bylo vidět Jeruzalém, naskytl se jim pohled na plnou nádheru města.

Obrovské zástupy umlkly očarovány náhlou vidinou krásy. Oči všech se obrátily na Spasitele. Všichni očekávali, že i v jeho tváři uvidí obdiv, který sami prožívali.

Ježíš se zastavil, ale na jeho tváři bylo vidět stín bolesti. Dav byl naplněn úžasem, když ho viděl, jak propuká v záchvat pláče. [58]

Ti, kdo obklopovali Spasitele, nemohli pochopit jeho žal. On však plakal nad městem, které bylo odsouzeno ke zkáze.

Jeruzalém byl dítětem jeho péče a jeho srdce bylo naplněno bolestí, když si uvědomil, že má být zanedlouho zničen.

Kdyby jeho lid věnoval pozornost Kristovu učení a přijal ho jako Spasitele, Jeruzalém by zůstal „stát navždy“.

Mohl se stát královnou všech království, svobodným městem, nadaným mocí danou mu Bohem.

V jeho branách by pak nemuseli hlídat ozbrojení vojáci, z jeho hradeb by nevlály římské prapory.

Z Jeruzaléma by mohla vzlétnout holubice míru ke všem národům. Jeruzalém by se byl stal slavnou korunou světa.

Židé však zavrhli svého Spasitele, chystali se ukřižovat svého Krále. A když slunce tohoto večera mělo zapadnout, osud Jeruzaléma byl navždy zpečetěn. (Asi o čtyřicet let později byl Jeruzalém úplně zničen a spálen ohněm zaníceným římskou armádou.)

Zprávy o tom, že se Ježíš blíží k Jeruzalému s obrovskou skupinou následovníků, se donesly k předním mužům. Vyšli ven, aby se s ním setkali. Doufali přitom, že se jim podaří rozptýlit zástup. Se snahou ukázat svoji moc se zeptali: „Kdo to je?“ **Matouš 21,10.**

Učedníci, jimž se dostalo vnuknutí, odpověděli: „Adam vám řekne: ‚Je semenem ženy, které potře hlavu hada.‘ **1. Mojžíšova 3,15 PBK.**

Ptejte se Abrahama, řekne vám: ‚Je to Melchisedech, král Sále, král pokoje.‘ **1. Mojžíšova 14,18 PBK.**

[59] Jákob vám řekne: ‚Je to Sílo z pokolení Judova.‘ **1. Mojžíšova 49,10 PBK.**

Izaiáš vám řekne: ‚Je to Immanuel, Předivný, Rádce, Bůh silný, Otec věčnosti, Kníže pokoje.‘ **Izajáš 7,14; Izajáš 9,6 PBK.**

Jeremiáš vám řekne: ‚Je to výhonek Davidův, Hospodin, spravedlnost naše.‘ **Jeremjáš 23,6 PBK.**

Daniel vám řekne: ‚Je to Mesiáš.‘

Ozeáš vám řekne: ‚Je to Hospodin, Bůh zástupů, pamětné jeho jest Hospodin.‘ **Ozeáš 12,5 PBK.**

Jan Křtitel vám řekne: ‚Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.‘ **Jan 1,29.**

Veliký Hospodin prohlašuje ze svého trůnu: ‚Toto je můj milovaný Syn.‘ **Matouš 3,17.**

My, jeho učedníci prohlašujeme: ‚Je to Ježíš, Mesiáš, Kníže života, Vykupitel.‘

[60] A dokonce i kníže moci temna ho uznává, když říká: ‚Znám tě, kdo jsi — ten Svatý Boží; **Marek 1,24.**

Odneste to odtud

Následujícího dne Kristus vstoupil do chrámu. Před třemi lety zde našel lidi kupující a prodávající na vnějším nádvoří, pokáral je za to a vyhnal ven.

Nyní, když znovu přišel do chrámu, shledal, že se zde odehrává stále stejné kupčení. Nádvoří bylo zaplněno dobyt看em, ovceci a ptactvem. Ti, kteří se zabývali tímto obchodem, nadále vydírali a okrádali lidi, kteří chtěli přinést oběti za své hříchy. Změť zvuků z nádvoří byla tak velká, že to vážně rušilo ty, kteří se účastnili bohoslužeb uvnitř chrámu.

Kristus stál na chrámových schodech a znovu svým pronikavým pohledem přehlédl nádvoří. Oči všech se upřely na něho. Hlasy lidu a hluk dobytka umlkly. Všichni hleděli s úžasem a posvátnou bázni na Božího Syna.

[61]

Z jeho lidského zjevu vyzařovalo božství a naplnilo ho důstojností a slávou, jakou dosud neprojevil. Ticho se stalo téměř nesnesitelným.

Nakonec řekl jasným hlasem a s mocí, která zasáhla lidi jako prudká bouře: „Je napsáno: Můj dům je domem modlitby, ale vy jste z něj udělali doupě lupičů!“ **Lukáš 19,46.**

S ještě větší mocí, než jakou projevil před třemi lety, přikázal: „Odneste to odtud!“

Kdysi kněží i chrámoví služebníci prchli při zvuku tohoto hlasu. Později se styděli za to, že měli takový strach. Uvědomovali si, že by již nikdy neměli takto prchnout. Přesto byli nyní ještě vyděšenější a ještě rychleji než poprvé uposlechli Kristova příkazu, utíkali z chrámu a hnali před sebou i svůj dobytek.

Brzy se nádvoří zaplnilo lidmi, kteří přinesli své nemocné, aby je Ježíš uzdravil. Někteří z nich umírali. Tito postižení cítili svou zoufalou potřebu. Prosebně upřeli své oči na Kristovu tvář, měli však strach, že tam uvidí přísnost, která vyhnala ven kupce a prodavače. V jeho tváři však viděli jen lásku a něžný soucit.

Ježíš laskavě přijal nemocné a nemoc i utrpení dotykem jeho ruky mizely. S něžností bral děti do své náruče, utišil jejich netrpělivý pláč, zbavil jejich malá tělíčka nemocí a bolesti a odevzdal je zpět jejich matkám usmívající se a zdravé.

Jaký to byl pohled na kněze a přední muže, když si opatrně klestili cestu zpět do chrámu!

[62] Slyšeli hlasy mužů, žen a dětí, které velebily Boha. Viděli, že nemocní jsou opět zdraví, slepým byl vrácen zrak, hluchí opět slyšeli a chromí poskakovali radostí. Děti se v tomto veselí ujaly vedení. Volaly „hosana“, které slyšely předchozího dne, a mávaly Spasiteli palmovými ratolestmi. Chrámem znovu a znovu znělo volání: „Hosana, Synu Davidův! Požehnaný, který přichází v Pánově jménu!“ **Matouš 21,9.**

„Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný.“ **Zacharjáš 9,9.**

Přední mužové se snažili umlčet volání šťastných dětí, ale všichni byli naplněni radostí a chválou za podivuhodné Ježíšovy skutky, a proto nemohli být umlčeni.

Přední mužové se pak obrátili ke Spasiteli. Doufali, že by jim mohl přikázat, aby přestali. Řekli mu: „Slyšíš, co říkají?“

Ježíš jim odpověděl: „Ovšem. Copak jste nikdy nečetli: ‚Z úst nemluvnátek a kojenců sis připravil chválu‘?“ **Matouš 21,16.**

Požehnaná výsada oznámení Kristova narození a konání jeho díla na zemi byla odmítnuta nadutými vládci lidu.

[63] Jeho chvála musí zaznít a Bůh si k tomu vyvolil děti. A kdyby hlasy těchto radujících se dětí byly umlčeny, byly by slávu Spasiteli provolaly samy sloupy chrámu.

U velikonoční večeře

Izraelci jedli poprvé velikonočního beránka v době svého vysvobození z egyptského otroctví.

Bůh zaslíbil, že je osvobodí. Pověděl jim, že v každé egyptské rodině bude usmrcen prvorozený syn.

Řekl jim také, aby si krví zabitého beránka pomazali zárubně svých dveří, aby je anděl smrti mohl minout.

Měli upéct beránka a sníst ho v noci s nekvašeným chlebem a s hořkými bylinami, které představovaly hořkost jejich otroctví.

Když budou jíst beránka, všichni musejí být připraveni na cestu. Na svých nohou musejí mít boty a v ruce hůl.

Učinili tak, jak jim Hospodin řekl, a právě v tu noc jim egyptský král poslal zprávu, že mohou svobodně odejít. Ráno se vydali na cestu do zaslíbené země.

[64]

A tak každým rokem ve stejnou noc, během které opustili Egypt, slaví všichni Izraelité v Jeruzalémě svátek Velikonoc (pozn. vyd.: svátek Pascha — Veliké noci). V tento svátek každá rodina jí upečeného beránka s chlebem a hořkými bylinami podobně jako jejich předkové v Egyptě. A rodiče svým dětem vyprávějí příběh o Boží dobrotě, když vysvobodil svůj lid z otroctví.

Nyní nastal čas, kdy měl Kristus slavit tento svátek se svými učedníky. Proto řekl Petrovi a Janovi, aby našli místo a učinili přípravy pro velikonoční večeři.

V té době přicházelo do Jeruzaléma velké množství lidí a ti, kteří bydleli ve městě, byli vždy připraveni poskytnout ve svém domě místnost pro hosty, aby i oni mohli tento svátek slavit.

Spasitel řekl Petrovi a Janovi, že když půjdou po ulici, potkají člověka nesoucího džbán vody. Měli jít za ním a vejít do domu, do kterého vešel. Hospodáři tohoto domu měli říci: „Mistr ti vzkazuje: Kde je místnost, v níž bych se svými učedníky pojedl beránka?“
Lukáš 22,11.

Tento člověk jim pak ukázal prostornou horní místnost zařízenou pro jejich potřeby, tam měli připravit velikonoční večeři. A toto všechno se stalo přesně tak, jak jim Spasitel řekl.

O velikonoční večeři byli učedníci s Ježíšem sami. Čas, který s ním trávili o těchto svátcích, byl vždy časem radosti, ale nyní byl jejich Mistr zarmoucený.

Nakonec jim řekl tklivým hlasem plným smutku: „Toužebně jsem si přál jít s vámi tohoto beránka předtím, než budu trpět.“
Lukáš 22,15.

[65] Na stole stálo sladké víno. Ježíš vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte jej a rozdělte mezi sebou; neboť vám říkám, že už nebudu pít z plodu vinného kmene, dokud nepřijde Boží království.“
Lukáš 22,17.18.

To bylo naposledy, kdy Kristus slavil tento svátek se svými učedníky. Byla to opravdu poslední večeře beránka, která byla vůbec slavena, protože beránek byl zabit, aby lidi učil o Kristově smrti. Když pak byl za hříchy světa zabit Kristus, Boží Beránek, nebylo už zapotřebí zabíjet beránka představujícího jeho smrt.

Když Židé své odmítnutí Krista zpečetili tím, že ho vydali na smrt, zavrhli vlastně všechno, co dávalo tomuto svátku jeho hodnotu a význam. Od této chvíle se jim jeho zachovávání stalo bezcennou formou.

Když se Kristus účastnil velikonočního obřadu, před očima se mu rozvinul výjev své poslední velké oběti. Nyní stál ve stínu kříže a srdce měl sevřené bolestí. Věděl o všech mukách, jež ho očekávají.

Věděl, jaký nevděk a krutost mu projeví ti, které přišel zachránit. Nemyslel však pouze na své vlastní utrpení. Bylo mu líto těch, kteří odmítnou svého Spasitele, a tak ztratí věčný život.

Celou jeho mysl naplnila starost o učedníky. Věděl, že až jeho utrpení skončí, budou ponecháni ve světě, aby dál bojovali.

Potřeboval jim toho mnoho říci, aby to zůstalo uchováno v jejich srdcích, když už s nimi více nebude. Doufal, že při tomto jejich posledním setkání bude moci mluvit o oněch věcech. Nyní jim to však nemohl říci. Poznal, že nejsou připraveni naslouchat.

[66] Vznikl mezi nimi spor. Stále si mysleli, že Kristus bude brzy povolán králem, a každý z nich toužil po nejvyšším postavení v jeho království. Takto žárlili jeden na druhého a hádali se.

Vyskytla se však ještě jiná příčina sporu. Během slavnosti bylo zvykem, že sluha omýval hostům nohy. Také i při této příležitosti bylo pro onu službu zajištěno vše potřebné. Byl tu připraven džbán s vodou, umyvadlo i ručník. Nebyl tu však žádný sluha, a tak bylo na učednících, aby tuto službu vykonali sami.

Každý z učedníků si však myslel, že on zrovna nemusí být sluhou svým bratrům. Nikdo z nich nechtěl ostatním umýt nohy. Tak mlčky zaujali svá místa u stolu.

Ježíš chvíli vyčkával, aby viděl, co udělají. Potom sám vstal od stolu. Opásal se ručníkem, nalil vodu do umyvadla a začal umývat učedníkům nohy. Byl zarmoucen důsledky jejich sporu, ale nepokáral je přísnými slovy. Projevil jim svou lásku tím, že si počínal vůči svým vlastním učedníkům jako sluha. Když práci dokončil, řekl jim: „Jestliže jsem tedy já, Pán a Mistr, umyl nohy vám, i vy máte mýt nohy jeden druhému. Dal jsem vám totiž příklad, abyste se i vy chovali, jako jsem se já zachoval k vám.“ **Jan 13,14.15.**

Tímto způsobem je Kristus chtěl naučit, že by si měli navzájem pomáhat. Místo toho, aby sami usilovali o nejvyšší postavení, každý z nich by měl být ochoten sloužit svým bratrům.

Spasitel přišel na tento svět, aby sloužil jiným. Žil, aby pomáhal a spasil ty, kteří byli slabí a hříšní. Chce po nás, abychom jednali stejně jako on.

Učedníci se velmi styděli za svou žárlivost a sobectví. Jejich srdce byla naplněna láskou ke svému Pánu i k sobě navzájem. Nyní mohli věnovat pozornost Kristovu učení.

Když byli ještě u stolu, Ježíš vzal chléb, vzdal díky, rozlomil jej a dal ho učedníkům se slovy: „Toto je mé tělo, které se dává za vás. To dělejte na mou památku.“

„A vzal i kalich, když bylo po večeři, a řekl: „Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi, která se prolévá za vás.““ **Lukáš 22,19.20.**

Bible říká: „Neboť kdykoli byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete Pánovu smrt, dokud nepřijde.“ **1. Korintským 11,26.**

Chléb a víno představují Kristovo tělo a jeho krev. Tak jako byl rozlámán chléb a nalito víno, tak bylo na kříži zlámáno Kristovo tělo a prolita jeho krev, aby nás spasila.

Když přijímáme chléb a víno, dokazujeme tím, že tomu věříme. Dáváme tím najevo, že litujeme svých hříchů a přijímáme Krista jako svého Spasitele.

Když učedníci seděli s Ježíšem u stolu, viděli, že vypadá stále velmi smutně. Na všechny padla tíseň, a proto jedli v tichosti.

Nakonec Ježíš promluvil a řekl: „Amen, říkám vám, že jeden z vás mě zradí.“ **Matouš 26,21.**

Tato slova učedníky nejen zarmoutila, ale i ohromila. Každý začal zkoumat své srdce, aby zjistil, zda tam není třeba jen stín zlé myšlenky vůči jejich Mistrovi.

Učedníci se jeden po druhém ptali: „Snad to nejsem já, Pane?“ **Matouš 26,22.** Pouze Jidáš mlčel. Oči všech se upřely na něho. Když viděl, že je pozorován, zeptal se také: „Snad to nejsem já, Rabbi?“ **Matouš 26,25.**

A Ježíš vážně odpověděl: „Tys to řekl.“ **Matouš 26,25.**

Ač Ježíš umyl nohy i Jidášovi, nepřimělo ho to k tomu, aby Spasitele více miloval. Hněval se, že Kristus vykonal práci sluhy. Nyní pochopil, že Ježíš se nestane králem, a proto byl ještě více rozhodnut jej zradit.

[68] Svého úmyslu se nezalekl, ani když viděl, že je odhalen. V hněvu rychle opustil místnost a odešel uskutečnit svůj bezbožný plán. Jidášův odchod byl pro všechny přítomné úlevou. Spasitelova tvář zazářila a v tomto stínu byl před svými učedníky vyvýšen.

Kristus nyní nějakou dobu rozmloval se svými učedníky. Chystal se odejít do domu svého Otce. Řekl, že jim jde připravit místo, pak se opět vrátí a vezme je k sobě.

Slíbil, že jim pošle Ducha svatého, aby byl jejich učitelem a utěшитelem, zatímco on bude pryč. Vyzval je, aby prosili v jeho jménu, a jejich modlitby budou jistě vyslyšeny.

Pak se za ně modlil. Prosil, aby mohli být zachováni od zlého a aby se navzájem milovali tak, jak je miloval on sám.

[69] Ježíš se modlil za nás stejně, jako se modlil za první učedníky. Řekl: „Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo, aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal... a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě.“ **Jan 17,20-23.**

V Getsemane

Spasitelův život na zemi byl životem modlitby. Mnoho hodin strávil o samotě s Bohem. Často vysílal své horlivé prosby ke svému nebeskému Otci. Takto přijímal sílu a moudrost, aby ho podpíraly v jeho díle a zachovaly od pádu před satanovými pokušeními.

Když Ježíš dojedl se svými učedníky velikonoční večeři, odešel s nimi do zahrady Getsemane, kam často chodil, aby se modlil. Když kráčel, rozmlouval s nimi a dále je učil. Když však přicházel k zahradě, upadl v nezvyklou zamlklost.

Celý svůj život Ježíš žil v přítomnosti svého Otce. Boží Duch byl jeho stálým průvodcem a pomocníkem. Když konal své dílo na zemi, vždy vzdával slávu Bohu a pravil: „Já nemohu dělat nic sám od sebe.“ **Jan 5,30.**

[70]

Sami od sebe nemůžeme dělat nic. Veškerou sílu, potřebnou k tomu, abychom mohli zvítězit a konat Boží vůli na zemi, získáváme jen díky spoléhání se na Krista. Musíme mít v něho tutěž prostou dětskou víru, jakou měl on ve svého Otce. Kristus řekl: „Beze mne nemůžete dělat nic.“ **Jan 15,5.**

Když se přiblížili k zahradě, pro Spasitele nastala hrozná noc utrpení. Zdálo se, že ho opustila Boží přítomnost, která vždy byla jeho oporou. Začínal vnímat to, co ho odloučilo od jeho Otce.

Kristus musel nést hříchy světa. Když nyní byly na něj vloženy, zdálo se, že to břemeno je větší, než může snést. Vina hříchu byla tak strašná, že byl v pokušení podlehnout strachu, že ho Bůh již více nemůže milovat.

Když pocítil strašnou Otcovu nelibost vůči zlu, vyrazil ze sebe slova: „Má duše je smutná až k smrti.“ **Matouš 26,38.**

U vchodu do zahrady Ježíš opustil všechny své učedníky kromě Petra, Jakuba a Jana a s těmito třemi vešel do zahrady. Byli jeho nejhorlivějšími následovníky a byli mu také nejbližší. Nemohl však snést pomýšlení, že právě oni by měli být svědky utrpení, které bude muset podstoupit. „Zůstaňte tu a bděte se mnou.“ **Matouš 26,38.**

Poodešel maličko od nich a padl vysílen na zem. Cítil, že byl hříchem odloučen od svého Otce. Propast mezi nimi se zdála být tak široká, tak hluboká a tak temná, že se nad tím zhrozil.

Kristus netrpěl pro své vlastní hříchy, ale za hříchy světa. Pocítil Boží odpor vůči hříchu, jaký pocítí hříšník ve velký den soudu.

[71] Ve svém smrtelném zápase se Kristus držel chladné země. Z jeho bledých rtů vyšlo bolestné zvolání: „Otče můj, jestli je to možné, ať mě ten kalich mine! Avšak ne jak chci já, ale jak ty.“ **Matouš 26,39.**

Celou hodinu snášel Kristus toto hrozné utrpení sám. Pak přišel k učedníkům a doufal, že uslyší nějaké slovo účasti. Nečekal ho však žádný soucit, protože učedníci spali. Probudil je až Ježíšův hlas. Stěží ho však poznávali, tak byla jeho tvář změněna úzkostí.

Ježíš se obrátil k Petrovi a řekl: „Šimone, ty spíš? Nemohl jsi bdít jedinou hodinu?“ **Marek 14,37.**

Ještě před tím, než se vydali do zahrady, Kristus řekl učedníkům: „Všichni ode mne této noci odpadnete. Je přece napsáno: ‚Budu bít pastýře a ovce se rozprchnou.‘“ **Marek 14,27.**

Oni mu dali to nejsilnější ujištění, že by s ním šli do vězení i na smrt. A ubohý Petr ve své samolibosti k tomu dodal: „I kdyby všichni odpadli, já nikdy!“ **Marek 14,29.**

Učedníci však spoléhali pouze na sebe. Nevzhlíželi k mocnému Pomocníkovi, jak jim Kristus radil. Proto když Spasitel nejvíce potřeboval jejich účast a modlitbu, našel je spící. Spal i Petr.

Také Jan, milovaný učedník, který se často opíral o Ježíšovu hrud', spal. Jeho láska k Mistrovi ho jistě měla udržet v bdělém stavu. Jeho opravdové modlitby se měly připojit k modlitbám jeho milovaného Spasitele ve chvíli velkého zápasu. Vykupitel strávil celé noci na modlitbách, když prosil za své učedníky, aby jejich víra v hodině zkoušky neselhala. Přesto s ním nedokázali bdít ani jedinou hodinu.

[72] Kdyby se Kristus nyní zeptal Jakuba a Jana: „Můžete pít kalich, který já piji, a být pokřtěni křtem, kterým se já křtím?“, jistě by mu neodpověděli tak pohotově, jak to učinili předtím: „Můžeme.“ **Marek 10,38.39.**

Spasitelovo srdce bylo naplněno lítostí a soucitem ke slabosti svých učedníků. Obával se, že nebudou moci obstát ve zkoušce, kterou jim přinese jeho utrpení a smrt.

Přesto je za jejich slabost přísně nepokáral. Myslel na zkoušky, které byly před nimi, a řekl: „Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení.“ **Matouš 26,41.**

Snažil se je omluvit za to, že vůči němu nesplnili svou povinnost: „Duch je sice připraven, ale tělo je slabé.“ **Matouš 26,41.**

Jaký to příklad něžného a láskyplného Spasitelova soucitu!

Znovu však Božího Syna zachvátila nadlidská muka. Zemdlený a vyčerpaný se s námahou vrátil zpět a modlil se tak, jak se modlil i předtím: „Otče můj, jestliže mě tento kalich nemůže minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ **Matouš 26,42.**

Při tomto modlitebním zápasu kanuly krůpěje krve z jeho čela. Znovu vyhledal učedníky v touze po účasti a znovu je našel spící. Jeho přítomnost je probudila. Pohlíželi na jeho obličej se zděšením, protože byl potřísněn krví. Nedokázali pochopit duševní úzkost, která se odrážela v jeho tváři.

Potřetí vyhledal místo, kde se modlil. Přemohla ho hrůza vše pohlcující temnoty. Přítomnost Otce se ztratila. Kristus se obával, že bez ní jeho lidská přirozenost tuto zkoušku nevydrží.

Potřetí se modlil stejnými slovy. Andělé toužili přinést mu úlevu, avšak nebylo jim to dovoleno. Boží Syn musel vypít tento kalich, jinak by svět byl navždy ztracen.

Viděl lidskou bezmocnost. Viděl moc hříchu. Před jeho zrakem se promítla bída zatraceného světa. Učinil konečné rozhodnutí — zachrání člověka, i když za to musel zaplatit sebevětší cenu. [73]

Opustil nebeské dvory, kde je jen nevinnost, štěstí a sláva, aby zachránil jedinou ztracenou ovci, jeden svět, který padl do hříchu. Neupustil od svého úmyslu. Jeho modlitba nyní dýchla pouze odevzdaností: „Můj Otče, není-li možné, aby mne tento kalich minul, musím-li ho vypít, staň se tvá vůle.“

Spasitel padl k zemi jako mrtvý. Nebyl tam ani jeden učedník, aby Kristovu hlavu podepřel svými dlaněmi a svažil čelo neskonale více zmučené než čela všech lidských synů. Kristus byl sám, nebyl s ním nikdo z lidí.

Se svým Synem však trpěl Bůh. Andělé sledovali Spasitelův smrtelný zápas. V nebi zavládlo ticho. Neozvala se jediná harfa. Kdyby lidé mohli spatřit úžas andělských zástupů, které v němém bolu sledovaly, jak Otec odvrací paprsky svého světla, lásky a slávy od milovaného Syna, lépe by pochopili, jak je hřích Bohu odporný.

Ke Kristu nyní přišel mocný anděl. Pozvedl hlavu božského trpitele ke své hrudi a ukázal k nebi. Ujistil Ježíše, že zvítězí nad satanem. Díky tomu se miliony lidí stanou vítězi v jeho slavném království.

Na Spasitelově zkrvavené tváři se rozhostil nebeský mír. Byl odhodlán snášet to, co by nikdy nemohla snést žádná lidská bytost, neboť okusí utrpení smrti za všechny lidi.

Kristus znovu vyhledal své učedníky a znovu je našel spící. Kdyby zůstali ostražití, kdyby bděli a modlili se se svým Spasitelem, byli by získali posilu pro zkoušku, kterou měli před sebou. Tím, že takto selhali, neměli sílu pro budoucí čas nouze.

- [74] Kristus na ně pohlédl s hlubokým zármutkem a řekl: „Vy ještě spíte a odpočíváte? Pohled’te, přiblížila se ta hodina a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.“ **Matouš 26,45**. Právě když pronášel tato slova, zaslechl zvuk kroků. Přicházeli lidé, kteří ho hledali, a proto pravil: „Vstávejte, pojd’me! Hle, můj zrádce už je blízko.“
- [75] **Matouš 26,46**.

Zrada a zatčení

Když Spasitel vykročil, aby se setkal se svým zrádcem, na jeho tváři nebyla ani stopa po právě prožitém utrpení. Postavil se před své učedníky a zeptal se davu: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš jim řekl: „Já jsem to.“ **Jan 18,4.5.**

Když Ježíš vyřkl tato slova, postavil se mezi něj a zástup lidí anděl, který před chvílí Ježíše povzbuzoval v zahradě. Božské světlo osvítilo Spasitelovu tvář a přikryl ho stín ve tvaru holubice.

V přítomnosti této božské slávy nemohl krvežíznivý dav vydržet ani na okamžik. Všichni se zapotáceli a couvli. Kněží, starší i vojáci padli na zem jako mrtví.

Anděl zmizel a světlo se rozplynulo. Ježíš měl příležitost uprchnout, avšak nevyužil ji. Zůstal stát na místě, klidný a vyrovnaný. Jeho učedníci byli příliš ohromeni, než aby mohli pronést slovo. [76]

Římští vojáci se brzy vzchopili. Spolu s kněžími a Jidášem obklopili Krista. Zdálo se, že se stydí za svou slabost a že se bojí, aby jim neunikl.

Znovu jim Vykupitel položil otázku: „Koho hledáte?“

Opět odpověděli: „Ježíše Nazaretského.“ Na to Spasitel pravil: „Řekl jsem vám, že to jsem já. Jestliže tedy hledáte mě, nechte tyto, ať odejdou.“ **Jan 18,7.8.**

V této hodině zkoušky se Kristovy myšlenky soustředily na jeho milované učedníky. Nechtěl, aby museli trpět, třebaže jeho čekalo vězení a smrt.

Zrádce Jidáš nezapomněl na úlohu, kterou měl sehrát. Přistoupil k Ježíši a políbil ho. Ježíš mu řekl: „Příteli, proč jsi přišel?“ **Matouš 26,50.** Hlas se mu zachvěl, když dodal: „Jidáš, polibkem zrazuješ Syna člověka?“ **Lukáš 22,48.**

Tato něžná slova se měla dotknout Jidášova srdce, avšak zdálo se, že veškerý cit a čest ho již opustily. Jidáš se zcela poddal satanově nadvládě. Stál troufale před Pánem a nepocítil žádnou hanbu, že jej vydal nelítostnému davu.

Kristus neodmítl zrádcův polibek. Tím nám dal příklad snášenlivosti, lásky a slitování. Jestliže jsme jeho učedníky, musíme s našimi nepřáteli jednat stejně jako Ježíš s Jidášem.

Když krvežíznivý dav viděl, že se Jidáš dotkl toho, jemuž se ještě před chvílí dostalo před jejich zraky nebeské slávy, nabyl odvahy. Teprve nyní se chopili Spasitele a spoutali ruce, které druhým prokazovaly vždy jen dobro.

[77] Učedníci si mysleli, že Kristus nedovolí, aby byl zajat. Věděli, že táž moc, která srazila zástup k zemi, mohla učinit pronásledovatele bezmocnými, dokud by Kristus a učedníci neuprchli.

Byli zklamáni a rozhořčeni, když spatřili provazy, jimiž měly být spoutány ruce toho, jehož tak milovali. Petr v návalu hněvu prudce tasil svůj meč a snažil se bránit svého Mistra. Ut'al však jen ucho služebníkovi nejvyššího kněze.

Když Ježíš viděl, co se stalo, uvolnil si ruce, ač je římsí vojáci pevně drželi, a pravil: „Nechte už toho!“ **Lukáš 22,51**. Dotkl se ut'atého ucha a ucho bylo okamžitě zdravé.

Potom řekl Petrovi: „Vrať svůj meč na jeho místo, protože všichni, kteří berou meč, mečem zahynou. Myslíš si snad, že nemohu požádat svého Otce? On by mi hned dal více než dvanáct legií andělů. Jak by se pak ale naplnila Písma svědčící, že to musí takhle být?“ **Matouš 26,52-54**. „Nemám snad pít kalich, který mi dal Otec?“ **Jan 18,11**.

Kristus se pak obrátil k předním kněžím a starším, kteří byli s davem, a řekl jim: „Vypravili jste se jako na zločince, s meči a holemi, abyste mě zatkli? Každý den jsem byl s vámi, vyučoval jsem v chrámu a nezatkli jste mě. Ale ať se naplní Písma!“ **Marek 14,48.49**.

Učedníci byli pohoršeni, když viděli, že Spasitel nevynaložil žádné úsilí na to, aby se vysvobodil z rukou nepřátel. Vyčítali mu, že nic neučinil. Nedokázali pochopit, že se vydal davu a zachvácení hrůzou ho opustili a utekli.

[78] Kristus tento útěk předpověděl: „Hle, přichází hodina a již přišla, kdy se rozprchnete každý ke svému a mě necháte samotného. Ale nejsem sám, protože Otec je se mnou.“ **Jan 16,32**.

Před Annášem, Kaifášem a veleradou

Ježíše z Getsemanské zahrady doprovázel hlučící dav. Kristus kráčel namáhavě a s obtížemi, protože jeho ruce byly pevně spoutány a byl pečlivě střežen.

Nejdříve byl odveden do domu Annáše, bývalého nejvyššího kněze, jehož místo nyní zastával jeho zeť, Kaifáš. Bezbožný Annáš požadoval, aby mohl jako první vidět Ježíše z Nazaretu spoutaného coby vězně. Doufal, že během výslechu získá nějaký důkaz, který zaručí jeho odsouzení. Se zřetelem na svůj záměr se ptal Spasitele na jeho učedníky a učení.

Kristus odpověděl: „Já jsem mluvil ke světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagogách nebo v chrámu, kde se Židé vždycky scházejí, a nic jsem nemluvil tajně.“ Potom se obrátil k tazateli a řekl: „Proč se ptáš mě? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem k nim mluvil.“ **Jan 18,20.21.**

[79]

Kněží nasadili zvědy, aby Krista sledovali a zaznamenávali každé jeho slovo. Díky nim věděli o všem, co říkal a co konal v každém shromáždění lidu, kterého se zúčastnil. Zvědové se ho snažili chytit za slovo, aby na něm mohli najít něco, zač by jej mohli odsoudit. Proto Spasitel řekl: „Zeptej se těch, kteří mě slyšeli. Jdi za svými zvědy. Oni slyšeli, co jsem řekl. Oni ti mohou říct, čemu jsem učil.“

Kristova slova byla tak pronikavá a jasná, že si kněz uvědomil, že tento vězeň čte v samých hlubinách jeho duše.

Jeden z Annášových služebníků se však domníval, že jeho pánovi nebyla projevena náležitá úcta, udeřil proto Ježíše do tváře se slovy: „Takhle odpovídáš nejvyššímu knězi?“

Na to Ježíš klidně řekl: „Jestliže jsem mluvil zle, vydej svědectví o zlém, jestliže však dobře, proč mě biješ?“ **Jan 18,22.23.**

Kristus mohl přivolat na pomoc zástupy nebeských andělů. Bylo to však součástí jeho poslání, aby ve svém lidství podstoupil všechn výsměch a urážky, jaké jen lidé mohli vůči němu použít.

Z Annášova domu byl Spasitel odveden do Kaifášova paláce. Byl vyslýchán před veleradou, ale dříve, než byli svoláni její členové, Annáš a Kaifáš se ho znovu vyptávali, avšak nic nezjistili.

Když se členové velerady shromáždili, zaujal Kaifáš místo předsedajícího. Po obou stranách seděli soudci, před nimi stáli římsí vojáci střežící Spasitele a vzadu postávala žalující lůza.

[80] Kaifáš přikázal Ježíši, aby před nimi vykonal jeden ze svých mocných divů. Jeho slova však Spasitel jakoby nevnímal. Kdyby odpověděl třeba jen jedním vše pronikajícím pohledem, jakého se dostalo kupcům a prodavačům v chrámu, celý hlučící dav by byl nucen prchnout z jeho přítomnosti.

Židé byli v té době podrobena Římanům a nebylo jim dovoleno nikoho potrestat smrtí. Velerada mohla vězně jen vyslýchat, ale vynesení rozsudku muselo být potvrzeno římskými úřady.

Aby Židé mohli provést svůj bezbožný plán, museli najít na Spasiteli něco, co by římský vladař považoval za trestuhodné. Mohli si opatřit mnoho důkazů, že Kristus mluvil proti židovským tradicím a mnoha jejich předpisům. Bylo snadné dokázat, že odsuzoval kněze a zákoníky a že je nazýval pokrytci a vrahy. Taková obvinění by však Římané neuznali, neboť sami byli znechuceni nároky farizeů.

Proti Kristu byla vznesena řada obvinění, ale buď si svědkové odporovali, anebo důkaz byl takového druhu, že by nebyl Římany přijat. Pokoušeli se přimět Ježíše k tomu, aby odpovídal na jejich obvinění, on se však tvářil, jakoby je neslyšel. Kristovo mlčení bylo popsáno prorokem Izaiášem takto: „Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabití veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.“ **Izajáš 53,7 PBK.**

Kněží se začali obávat, že se jim nepodaří získat nějaký důkaz, který by mohli předložit Pilátovi. Uvědomovali si, že musí vynaložit maximální úsilí. Velekněz pozvedl svou pravici k nebi a oslovil Ježíše po způsobu slavnostní přísahy: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Kristus, ten Boží Syn!“ **Matouš 26,63.**

[81] Spasitel nikdy nezapřel své poslání ani svůj vztah k Otci. Mohl mlčet k osobním urážkám, ale když bylo zpochybňováno jeho dílo nebo jeho božské synovství, hovořil jasně a rozhodně. Každé ucho nyní napjatě naslouchalo a každé oko se na něj upíralo, když odpověděl: „Tys to řekl.“

V té době bylo zvykem, že toto ustálené slovní spojení znamenalo naprosto totéž, jako když někdo řekl: „Ano.“ Byla to nejdůraznější forma kladné odpovědi. Zdálo se, že Spasitelovu bledou tvář osvítilo nebeské světlo, když pokračoval: „Ale říkám vám, od této chvíle uvidíte Syna člověka sedět po pravici Moci a přicházet na nebeských oblacích.“ **Matouš 26,64.**

Tímto prohlášením Spasitel poukázal do budoucna, na dobu, kdy se role vymění a Kristus zaujme postavení nejvyššího Soudce nebe i země. Tehdy bude sedět na Otcově trůnu a proti jeho rozhodnutí nebude odvolání.

Svým posluchačům představil pohled na den, kdy místo toho, aby byl obklopen a urážen prostopášnou lůzou, přijde na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. Bude doprovázen zástupy andělů. Potom vynese rozsudek nad svými nepřáteli, mezi kterými bude i tento obviňující dav.

Když Ježíš prohlásil, že je Božím Synem a soudcem světa, velekněz roztrhl své roucho, jako by dával najevo své zděšení. Pozvedl ruce k nebi a řekl: „Rouhal se! K čemu ještě potřebujeme svědky? Hle, právě jste slyšeli jeho rouhání! Co si o tom myslíte?“ Soudci odpověděli: „Je hoden smrti.“ **Matouš 26,65.66.**

Vyslýchat vězně v noci bylo v rozporu s židovským zákonem. I když Kristovo odsouzení bylo již zpečetěno, musel být vykonán formální výslech během dne.

Ježíš byl odveden na strážnici, a tam musel snášet výsměch a urážky vojáků i lůzy.

Za rozbřesku byl Ježíš znovu přiveden před své soudce a byl nad ním vynesena konečný rozsudek — odsouzení.

Vůdců i lidu se zmocnila ďábelská zběsilost. Ozval se řev podobný řevu divokých šelem. Vyřítili se na Ježíše s voláním: „Je vinen, zabte ho,“ a kdyby nebylo vojáků, byl by rozsápán na kusy. Avšak zasáhly římské úřady a silou zbraní zabránily davovému šílenství.

Kněží, přední mužové i dav se spojili v urážení Spasitele. Přehodili mu přes hlavu staré roucho. Jeho trýznitelé jej bili do tváře a vyzývali ho: „Prorokuj nám, Kriste, kdo tě udeřil?“ **Matouš 26,68.**

Když mu sňali roucho s hlavy, jeden posměvač z davu naplival Spasiteli do tváře.

Boží andělé pečlivě zaznamenávali každý urážlivý pohled, každé slovo a každý čin proti svému milovanému Veliteli. Tito ničemníci, kteří se Ježíši posmívali a plivali do klidné, bledé Kristovy tváře, budou jednoho dne hledět na tento obličej v jeho slávě, na tvář zářící

[83] jasněji než slunce.

Jidáš

Přední židovští mužové se ze všech sil snažili najít příležitost, aby mohli Ježíše zatknout, ale z obavy, aby nevyvolali mezi lidmi nepokoje, neodvážili se uskutečnit svůj záměr veřejně. Proto hledali někoho, kdo by jej tajně zradil, a v Jidášovi, jednom z dvanácti učedníků, našli muže, který byl ochoten vykonat tento podlý čin.

Jidáš měl vrozenou silnou náklonnost k penězům, nebyl však vždycky natolik hříšný a zkažený, aby spáchal takový čin. Živil však v sobě zlého ducha lakomství, až se chtivost stala hlavním zájmem jeho života. Proto byl nyní ochoten prodat svého Mistra za třicet stříbrných, tedy za cenu otroka. 2. Mojžíšova 21,28-32 PBK. Nyní byl připraven zradit Spasitele polibkem v Getsemanské zahradě.

Když Ježíše odváděli ze zahrady k výslechu před židovské náboženské vůdce, sledoval Jidáš každý jeho krok. Vůbec nepřipouštěl možnost, že by Spasitel Židům dovolil, aby ho zabili, i když mu tím vyhrožovali.

[84]

Očekával, že v nejbližším okamžiku uvidí Krista osvobozeného a chráněného božskou mocí, jak tomu bylo v minulosti. Ale když mýjely hodiny a Ježíš tiše trpěl všechna příkoří, jichž se mu dostávalo, zmocňovala se zrádce neobyčejná hrůza, že vskutku zradil svého Mistra, a tím odsoudil na smrt.

Když se výslech chýlil ke konci, nemohl už Jidáš déle snášet muka svého hříšného svědomí. Náhle se v soudní síni ozval sípavý hlas, který naplnil srdce všech přítomných zděšením: „Je nevinný. Ušetři ho, Kaifáši. Neučinil nic, zač by zasluhoval smrt!“

Ohromeným davem se prodírala vysoká Jidášova postava. Jeho tvář byla bledá a ztrhaná a z čela mu kanuly velké krůpěje potu. Prodral se až k soudcově stoličce a před nejvyššího kněze pohodil stříbrné mince, jež získal jako odměnu za zradu svého Pána.

Zoufale uchopil Kaifáše za roucho a úpěnlivě ho prosil, aby Ježíše propustil. Ujist'oval ho, že neučinil nic zlého. Kaifáš však rozzlobeně vytrhl své roucho z jeho rukou a s posměchem odpověděl: „Co je nám do toho? Hleď si toho sám.“ Matouš 27,4.

Pak se Jidáš vrhl k nohám Spasitele. Uznal, že Ježíš je Božím Synem a prosil ho, aby se vysvobodil od svých nepřátel.

Ježíš věděl, že v Jidášově srdci není pravá lítost kvůli tomu, co učinil. Tento falešný učedník se obával, že pro hrozný čin na něj dopadne trest. Nepocit'oval však žádný opravdový zármutek nad tím, že zradil neposkvrněného Božího Syna.

[85] Kristus mu však neřekl ani jediné slovo, které by jej odsuzovalo. Naopak se soucitem na Jidáše pohlédl a řekl: „Pro tuto hodinu jsem přišel na svět.“

Shromáždění zašumělo překvapením. S úžasem všichni hleděli na to, jak shovívavě Kristus jedná se svým zrádcem.

Jidáš poznal, že jeho prosby jsou marné, a vyřítil se ze soudní síně s výkřikem: „Už je pozdě! Už je pozdě!“

Cítil, že nesnese, aby viděl Ježíše ukřižovaného, a v zoufalství odešel do ústraní, kde se oběsil.

Když pak později téhož dne vedl bezbožný dav Spasitele z Pilátovy soudní síně na Golgotu, kde měl být ukřižován, náhle utichly jejich výkřiky a posměšky. Když zástup procházel jedním odlehlým místem, spatřil pod suchým stromem mrtvé Jidášovo tělo.

Byl to krajně odporný pohled. Váhou jeho těla se přetrhl provaz, na kterém se Jidáš oběsil. Pádem se jeho tělo strašně pohmoždilo a nyní je právě žralci psi.

[86] Jeho ostatky byly rychle odstraněny, avšak posměšky ustaly a pobledlé tváře mnohých prozrazovaly, o čem přemýšlejí. Zdálo se jim, že odplata již začíná stíhat ty, kteří se provinili prolitím Ježíšovy krve.

Před Pilátem

Když byl Kristus odsouzen soudci velerady, byl ihned odveden k Pilátovi, římskému místodržiteli. Záměrem Židů bylo, aby Pilát rozsudek potvrdil a dal ho vykonat.

Židovští kněží a přední mužové nemohli sami vstoupit do Pilátovy soudní síně. Podle obřadních zákonů jejich národa by se tím poskvřili, a tak by se vyloučili z účasti na velikonoční slavnosti.

Ve své zaslepenosti neviděli, že pravým velikonočním beránkem je Kristus a že od tohoto okamžiku pro ně tento velký svátek ztratil svůj význam.

Když Pilát Ježíše spatřil, uvědomil si, že před ním stojí ušlechtilý muž s důstojným chováním. V jeho tváři nebylo ani stopy po nějaké zločinnosti, kterou zástupce Říma očekával. Pilát se obrátil ke kněžím a zeptal se: „Jaké obvinění vznášíte proti tomuto člověku?“ **Jan 18,29.**

[87]

Jeho žalobci neměli v úmyslu uvádět podrobnosti, a tak nebyli na tuto otázku vůbec připraveni. Věděli, že nemohou předložit nějaký pravdivý důkaz, díky kterému by ho římský vladař odsoudil. A tak si kněží přivolali na pomoc falešné svědky, „a ti ho začali obviňovat: ‚Nalezli jsme tohoto muže, jak rozvrací národ a brání dávat daně císaři a nazývá se Kristem králem.‘“ **Lukáš 23,2.**

Nebyla to pravda, protože Kristus plně uznával placení daní císaři. Když se ho zákoníci snažili v této záležitosti nachytat, moudře odpověděl: „Dejte tedy to, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu.“ **Matouš 22,21.**

Pilát se nedal oklamat svědectvím falešných svědků. Obrátil se ke Spasiteli a zeptal se ho: „Ty jsi ten židovský král?“

Ježíš mu odpověděl: „Ty to říkáš.“ **Matouš 27,11.**

Když uslyšeli Kristovu odpověď, Kaifáš a ti, kteří byli s ním, se začali dovolávat Pilátova svědectví, že Ježíš se vlastně přiznal ke zločinu, z něhož byl obžalován. S hlučným pokřikováním se dožadovali, aby byl odsouzen k smrti.

Když Kristus svým žalobcům nic neodpověděl, Pilát mu řekl: „Nic neodpovídáš? Pohled’, z kolika věcí tě obviňují!“ **Marek 15,4.**

„Ježíš ale stejně nic neodpověděl.“ **Marek 15,5.**

[88] Pilát byl zmaten. Neviděl na Ježíši žádný důkaz o zločinu a nedůvěřoval těm, kteří na něho žalovali. Ušlechtilý zjev a klidné Spasitelovo chování bylo v naprostém protikladu ke vzrušení a zběsilosti jeho žalobců. Pilát tím byl dojat a byl zcela přesvědčen o Ježíšově nevině. V naději, že se od něho dozví pravdu, vzal Pilát Ježíše stranou a zeptal se ho: „Ty jsi ten židovský král?“

Kristus na tuto otázku Pilátovi neodpověděl přímo, ale zeptal se: „Říkáš to sám od sebe, nebo ti to o mně řekli jiní?“ **Jan 18,34.**

Boží Duch se snažil Piláta přesvědčit. Ježíšova otázka ho měla přivést k bližšímu zkoumání svého vlastního srdce. Pilát pochopil smysl této otázky. Jeho vlastní srdce se před ním otevřelo a on poznal, že jeho duše byla pohnuta přesvědčením. V jeho srdci se však ozvala pýcha, a tak odpověděl: „Jsem snad já Žid? Tvůj národ a velekněží mi tě vydali. Co jsi udělal?“ **Jan 18,35.**

Tím Pilát zmařil tuto jedinečnou příležitost. Ježíš však toužil, aby Pilát pochopil, že nepřijde jako pozemský král, proto řekl: „Mé království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům. Ted’ ale mé království není odsud.“ **Jan 18,36.**

Pilát se ho tedy zeptal: „Takže jsi král?“

Ježíš odpověděl: „Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ **Jan 18,37.**

Pilát zatoužil poznat pravdu. Jeho mysl byla zmatena. Dychtivě se chopil Spasitelových slov a jeho srdce zachvátila velká touha vědět, co je skutečná pravda a jak by mohl nabýt znalosti o ní. „Co je pravda?“ zeptal se Ježíše.

Nečekal však na to, až dostane odpověď. Hluk davu před soudní síní přerůstal v řev. Kněží se hlučně dožadovali rychlého vyřízení případu a Pilát si uvědomil své okamžité povinnosti. Vyšel tedy k lidu a prohlásil: „Já na něm žádnou vinu nenalézám.“ **Jan 18,38.**

[89] Slova, která pronesl pohanský soudce, byla šíravou výtkou předním mužům Izraele, kteří Spasitele obviňovali a používali k tomu podlé zrady a falše.

Když kněží a starší uslyšeli Pilátova slova, jejich vztek a zklamání neznalo mezí. Dlouho připravovali tuto zradu, dlouho čekali na tuto příležitost. Když nyní viděli, že by Ježíš mohl být osvobozen, byli by ho s chutí roztrhali na kusy.

Ztratili poslední zbytky rozumu a sebeovládání a zcela dali volný průchod svým zvráceným pudům. S kletbami na rtech se podobali spíše démonům než lidem. Pohrozili Pilátovi, že na něj budou žalovat u římské vlády, aby proti němu zakročila. Obvinili ho, že odmítá odsoudit Ježíše, který se podle jejich tvrzení postavil proti císaři. Pak začali křičet: „Bouří lid! Učí po celém Judsku, počínaje od Galileje až sem!“ **Lukáš 23,5.**

Pilát v té chvíli neměl vůbec v úmyslu Ježíše odsoudit. Byl přesvědčen o jeho nevině. Když však slyšel, že Kristus je z Galileje, rozhodl se, že ho pošle k Herodovi, vládci té krajiny, který byl nyní v Jeruzalémě. Doufal, že tím svalí odpovědnost za soud na Heroda.

Ježíš byl zemdlený hladem a unavený nedostatkem spánku. Trpěl také krutým zacházením, jehož se mu dostalo. Pilát ho však znovu vydal žoldněřům, kteří ho za posměchu a urážek nelítostného davu odvlekli pryč.

Před Herodem

Herodes se nikdy s Ježíšem osobně nesetkal, ale velmi dlouho toužil po tom, aby ho mohl spatřit a být svědkem projevu jeho divotvorné moci. Když byl Spasitel před něho přiveden, dav se rozrostl a tlačil se všude kolem. Jedni volali to, druzí ono. Herodes pokynul, aby se utišili, protože chtěl vězně vyslechnout.

Se zvědavostí a soucitem pohlížel do Kristovy bledé tváře. Spatřil tam známky hluboké moudrosti a čistoty. Tak jako Pilát, byl i on přesvědčen, že to byla pouze zloba a nenávist, která přiměla Židy k obžalobě Spasitele.

[91] Herodes naléhal na Krista, aby před ním předvedl nějaký ze svých podivuhodných zázraků. Slíbil mu, že ho propustí na svobodu, pokud tak učiní. Na jeho rozkaz byli přivedeni chromí a zmrzačení lidé a Herodes Ježíši přikázal, aby je uzdravil.

Spasitel však stál před Herodem, jako by neviděl a neslyšel. Boží Syn vzal na sebe lidskou přirozenost. Musel jednat tak, jak by měl jednat člověk za podobných okolností. Nemohl vykonat zázrak jen proto, aby ukojil zvědavost nebo ušetřil sám sebe bolesti a ponížení, které musí snášet člověk postavený do podobné situace.

Když Herodes požádal Krista o zázrak, jeho žalobci byli naplněni hrůzou. Právě projevu jeho božské moci se děsili nejvíce. Něco takového by jejich plánům zasadilo smrtelnou ránu a možná by je to stálo i životy. Proto začali křičet, že Ježíš konal své zázraky mocí, kterou mu propůjčil Belzebub, kníže démonů.

Několik let předtím Herodes naslouchal učení Jana Křtitele. Byl jím hluboce zasažen, nezanechal však svého nestřídmého a hříšného života. Tím se jeho srdce stávalo otupělejším, až nakonec v opilosti při hodování dal rozkaz zbavit Jana života jen proto, aby uspokojil hříšnou Herodiadu.

Nyní se stal ještě zatvrzelejším. Nemohl snést Ježíšovo mlčení. Jeho tvář zbrunátněla hněvem. Naplněn zlostí vyhrožoval Spasiteli, který mlčky a v klidu naslouchal jeho osočování.

Kristus přišel na svět, aby uzdravoval zkroušené. Kdyby na jeho slovech záviselo uzdravení ran způsobených hříchem, jistě by nemlčel. Jeho slova však nebyla určena těm, kteří pravdu svýma hříšnými nohama jen pošlapávali.

Spasitel mohl promluvit k Herodovi slovy, která by zatvrzelý král musel vyslechnout. Mohl ho vyděsit a zatřást s ním, kdyby před ním odhalil nepravosti jeho života i jeho blížící se hrůzný konec. Kristovo mlčení však bylo nejpřísnějším trestem, jaký mohl tomuto muži udělit.

[92]

Ucho, které bylo vždy otevřeno k volání lidské bídy, bylo hluché k Herodovu rozkazu. Srdce, jehož se vždy dotýkala prosba dokonce i toho nejhoršího hříšníka, bylo uzavřeno k žádosti nadutého krále, který nepocít'oval potřebu Spasitele.

V hněvu se Herodes obrátil k davu a rozzlobeně prohlásil Ježíše za podvodníka. Ale Spasitelovi žalobci věděli, že Ježíš není podvodník. Viděli příliš mnoho jeho mocných skutků, než aby mohli uvěřit tomuto obvinění.

Pak začal král hanebně urážet Božího Syna a posmívat se mu. „A tak jím Herodes se svými vojáky pohrdl, a když se mu dost naposmíval, oblékl ho do skvostného roucha.“ **Lukáš 23,11.**

Když bezbožný král viděl, jak Ježíš všechny tyto urážky přechází mlčením, byl přemožen náhlým strachem, že před ním nestojí obyčejný člověk. Byl zneklidněn myšlenkou, že by tímto vězněm mohla být nebeská bytost, která sestoupila na zem.

Herodes se neodvažoval potvrdit Ježíšovo odsouzení. Chtěl se proto zbavit strašné odpovědnosti, a tak poslal Spasitele zpět k Pilátovi.

[93]

Odsouzen Pilátem

Když se Židé vrátili od Heroda, přivedli Spasitele znovu k Pilátovi. Ten byl velmi zklamán a zeptal se jich, co vlastně chtějí, aby učinil. Připomněl jim, že již Ježíše vyslechl a nenašel na něm žádnou vinu. Vznegli proti němu sice mnohá obvinění, avšak nebyli schopni dokázat ani jediné z nich.

Jak bylo uvedeno v předcházející kapitole, odvedli ho k Herodovi, který byl rovněž Žid, ale ani on na něm nenašel nic, co by zasloužilo smrt. Jen aby uspokojil Ježíšovy žalobce, Pilát řekl: „Dám ho na místě potrestat a pak ho propustím.“ **Lukáš 23,16** ČEP.

[94] Zde Pilát projevil svou slabost. Uznal, že Kristus je nevinný, tak proč by ho tedy měl trestat? Byl to kompromis se zlem. Židé nikdy nezapomněli na to, co se odehrálo během soudu. Zastrášili římského vladaře a nyní využívali svou převahu, dokud nedosáhli Ježíšova odsouzení.

Dav se ještě hlasitěji dožadoval vězňovy smrti.

Když Pilát váhal a nevěděl, co má udělat, byl mu doručen dopis od jeho ženy. Stálo v něm: „Neměj nic s tímto spravedlivým, neboť jsem dnes kvůli němu ve snu mnoho vytrpěla.“ **Matouš 27,19**.

Pilát po přečtení této zprávy zbledl, ale dav se stal ještě dychtivějším, když spatřil jeho nerozhodnost.

Pilát pochopil, že musí něco udělat. O velikonočních svátcích bývalo zvykem propustit na svobodu jednoho vězně, kterého určil lid. Římští vojáci nedávno chytili známého zloděje jménem Barabáš. Byl to zvrhlý lotr a vrah. A tak se Pilát obrátil k zástupu a s opravdovou naléhavostí řekl: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáše nebo Ježíše zvaného Kristus?“ **Matouš 27,17**.

Oni odpověděli: „Odstraň tohoto a propust' nám Barabáše!“ **Lukáš 23,18**.

Pilát oněměl úžasem a zklamáním. Tím, že se poddal svému vlastnímu úsudku a obrátil se na lid, ztratil svou důstojnost i moc nad zástupem. Poté se stal pouze nástrojem lůzy. Byl ovládán její

zvůli. Zeptal se: „Co tedy mám udělat s Ježíšem zvaným Kristus?“
Matouš 27,22.

Jednohlasně křičeli: „Ať je ukřižován!“

„Vladař však řekl: ‚A co zlého udělal? Ale oni křičeli ještě víc: ‚Ať je ukřižován;‘“ **Matouš 27,23.**

Pilát se zachvěl, když uslyšel strašlivé volání: „Ukřižuj ho!“ Nemyslel si, že k tomu dojde. Znovu a znovu prohlašoval, že Ježíš je nevinný, ale lidé byli již rozhodnuti. Požadovali, aby Ježíš podstoupil tu nejhroznější a nejobávanější smrt.

[95]

Znovu se jich zeptal: „A co zlého udělal?“

A opět se zdvihl strašný pokřik: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“

Pilát učinil poslední pokus vyvolat v davu soucit. Ježíše, zesláblého únavou a pokrytého ranami, nechal zbičovat před zraky svých žalobců.

„Vojáci upletli korunu z trní a nasadili mu ji na hlavu. Potom mu oblékli purpurový plášť a říkali: ‚Bud’ zdráv, židovský králi; A tloukli ho holemi.“ **Jan 19,2.3.**

Plivali na něj a nějaká zlotřilá ruka se chopila třtiny, kterou mu dali do ruky, a bila jí do koruny na jeho čele, takže se mu trny vrývaly do spánků a krev mu stékala po tváři i vousech.

K tak hanebnému jednání se Spasitelem svedl kruté vojáky nepřítel spasení. Satan měl v úmyslu vyvolat v Ježíši buď touhu po odvetě, nebo ho přimět k tomu, aby vykonal zázrak, kterým by se osvobodil. Tím by byl plán spasení zničen. Jediná poskvrna v Ježíšově lidském životě, jediné jeho selhání jako člověka v této strašné zkoušce — a Beránek Boží by byl nedokonalou obětí. Vykoupení lidstva by bylo zmařeno.

Avšak ten, jenž pouhým slovem mohl přivolat na pomoc zástupy svatých andělů, z nichž jediný mohl v mžiku přemoci tento krutý dav, ten, který pouhým zábleskem svého božského majestátu mohl srazit na zem své mučitele, se s důstojným klidem podrobil nejhroznějším urážkám a největší potupě.

Jednání Kristových trýznitelů je snížilo pod lidskou úroveň do satanovy podoby, naopak Ježíšova tichost a trpělivost jej pozvedla nad lidskou úroveň a prokázala jeho příbuzenství s Bohem.

Pilát byl hluboce pohnut tím, že Spasitel vše trpělivě snášel, aniž by si postesknul. Dal přivést do soudní síně Barabáše a pak postavil oba vězně vedle sebe. Ukázal na Spasitele a řekl vážným

[96]

a naléhavým hlasem: „Hled’te, člověk!“ „Hle, vyvedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm nenacházím žádnou vinu.“ **Jan 19,5.4.**

Boží Syn tu stál oblečený do zesměšňujícího roucha s trnovou korunou na hlavě. Na jeho obnažených zádech bylo vidět stopy po četných krutých ranách, z nichž prýštila krev. Jeho tvář byla potřísněná krví, a přestože nesla známky vyčerpání a bolesti, nikdy nebyla krásnější. Každý její rys vyjadřoval laskavost, odevzdanost a nejněžnější soucit s jeho krutými protivníky.

Vězeň stojící vedle něho byl naprostým protikladem. Každý rys v Barabášově tváři svědčil o tom, že jde o zatvrzelého lotra.

Někteří z těch, kteří scéně přihlíželi, pocítili s Ježíšem soucit. Dokonce i kněží a přední mužové nabývali přesvědčení, že Ježíš je tím, za koho se vydává. Nepodvolili se však. Vyvolali v lidu zběsilou zuřivost. Znovu se ozval pokřik kněží, předních mužů i lidu: „Ukřižuj ho, ukřižuj ho!“

Pilát již ztrácel trpělivost s jejich nevysvětlitelnou, pomstychtivou krutostí, a proto jim řekl: „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm žádnou vinu nenalézám.“ **Jan 19,6.**

Pilát se usilovně snažil Spasitele osvobodit, ale Židé volali: „Jestli ho propustíš, nejsi císařův přítel! Každý, kdo se dělá králem, staví se proti císaři!“ **Jan 19,12.**

To zasáhlo Piláta na jeho slabém místě. Byl již totiž římskou vládou podezírán a dobře věděl, že zpráva tohoto druhu by znamenala jeho zkázu.

„A když Pilát viděl, že nic nezmůže, ale že je čím dál větší pozdvižení, vzal vodu a před zástupem si umyl ruce se slovy: „Nejsem vinen krví tohoto spravedlivého. Hled’te si toho sami.““

[97] **Matouš 27,24.**

Marně se Pilát snažil zbavit se pocitu viny, že Ježíše odsoudil. Kdyby jednal od počátku rychle a rozhodně, kdyby postupoval podle svého přesvědčení, co je správné, jeho vůle by nebyla ovládána lůzou a ani Židé by se neodvážili mu něco přikazovat.

Váhavost a nerozhodnost se stala příčinou jeho zkázy. Poznal, že Ježíše nemůže propustit, aniž by zároveň neztratil své vlastní postavení a čest.

Než aby přišel o svoji světskou moc, rozhodl se raději obětovat nevinný život. Když se podvolil požadavkům davu, znovu nechal Ježíše zbičovat a pak ho vydal, aby byl ukřižován.

Přes všechnu svou opatrnost neušel později tomu, čeho se tak obával. Přišel o své pocty, byl zbaven vysokého úřadu a sužován výčitkami svědomí a uraženou pýchou skončil svůj život nedlouho po Kristově ukřižování.

Tak všichni, kdo ustupují hříchu, sklídí jen utrpení a zkázu. „Cesta zdá se přímá člověku, a však dokonání její jest cesta k smrti.“ **Příslaví 14,12 PBK.**

Když Pilát prohlásil, že není vinen Kristovou krví, Kaifáš troufale odpověděl: „Krev jeho na nás a na naše děti!“ **Matouš 27,25.**

Tato strašná slova opakovali pak kněží a po nich jako ozvěnou i lid. Byl to strašný rozsudek, který nad sebou vynesli. Bylo to hrozné dědictví, které odkázali svým dětem.

Toto se na nich doslova naplnilo v hrozných výjevech při zničení Jeruzaléma asi o čtyřicet let později a poté stále znovu a znovu v rozptýleném, pohrdaném a utlačovaném postavení jejich potomků.

Dvojnásobně se toto prohlášení naplní, až nastane konečné zúčtování. Pak se role vymění a „tento Ježíš“ přijde „a v ohnivém plameni uvede pomstu na ty, kdo neznají Boha a nejsou poslušni evangelia našeho Pána Ježíše Krista.“ **Skutky apoštolů 1,11; 2. Tesalonickým 1,8.**

[98]

Pak budou volat k horám a skálám: „Padněte na nás a ukryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem toho Beránka! Neboť přišel ten veliký den jeho hněvu.“ **Zjevení 6,16.17.**

Ježíš byl rychle odveden na Golgotu uprostřed výkřiků a posměšků davu. Když prošel branou Pilátova nádvoří, byl na jeho ztýraná a krvácející bedra vložen těžký kříž, který byl připraven pro Barabáše. Spolu s Ježíšem měli být popraveni ještě dva zločinci a také na ně byly vloženy kříže.

Břímě bylo pro zesláblého a trpícího Spasitele příliš těžké. Ušel jen několik kroků, když klesl pod křížem vysílením.

Když nabyl vědomí, znovu vložili kříž na jeho bedra. Ale po několika krocích se situace opakovala. Pod těžkým břemenem Ježíš zavrával a klesl k zemi jako bez života. Jeho pronásledovatelé si nyní uvědomili, že není možné, aby došel na Golgotu s tímto břemenem, a proto byli na rozpacích, jak rychle najít někoho, kdo by za něj nesl tento ponižující náklad.

Právě v té chvíli potkali Šimona Kyrénského, přicházejícího z opačné strany. Popadli ho a přinutili, aby dále nesl Kristův kříž.

Šimonovi synové byli Ježíšovými učedníky, on sám však ještě Spasitele nepřijal. Šimon byl od té doby navždy vděčný za výsadu, že mohl nést Vykupitelův kříž. Právě to se stalo prostředkem k jeho obrácení. Události na Golgotě a slova pronesená Ježíšem vedly Šimona k tomu, že ho přijal jako Božího Syna.

[99] Když dorazili na místo ukřižování, odsouzení byli připoutáni k mučicím nástrojům. Oba lotři se vzpírali, když je rozpínali na kříž, Spasitel však nekladl žádný odpor.

Ježíše doprovázela na Golgotu i jeho matka. Toužila mu posloužit, když klesal vysílením pod svým břemenem, tato výsada jí však nebyla umožněna

Při každém kroku této únavné cesty se domnívala, že projeví svou Bohem danou moc a vysvobodí se ze spárů vražedného davu. Jaká muka úzkostlivého očekávání musela snášet, když viděla, jak byl Ježíš, stejně jako zlosynové, připoután ke kříži!

Copak Ten, který dával život mrtvým, strpí, aby ho ukřižovali? Copak Boží Syn připustí, aby ho tak krutým způsobem zabili? Bude se muset vzdát své víry, že Ježíš je Mesiášem?

Viděla, jak mu rozepjali ruce na kříž — ty drahé ruce, které vždy přinášely trpícím požehnání.

Nyní přinesli kladivo a hřeby, a když jejich hroty začaly pronikat do jeho něžných údů, museli zděšení učedníci odnést z místa této hrozná scény tělo Kristovy omdlévající matky.

Spasitel ze sebe nevydal jedinou hlásku. Jeho tvář byla sice bledá, ale zůstala klidná a jasná, jen na čele se mu objevily velké krůpěje potu. Učedníci utekli z místa tohoto hrozného výjevu. Tlačil vinný lis sám, a nikdo z lidí s ním nebyl (podle **Izajáš 63,3**). Když žoldnéři konali toto dílo, Ježíš nemyslel na své vlastní utrpení, nýbrž na strašnou odplatu, se kterou se budou muset jeho pronásledovatelé jednoho dne setkat. Kristus měl s nimi soucit pro jejich nevědomost, a proto se modlil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají.“ **Lukáš 23,34**.

[100] Kristus si vydobyl právo stát se obhájcem lidí v přítomnosti svého Otce. Jeho modlitba zahrnovala celý svět. Zahrnovala každého hříšníka, který kdy žil nebo bude žít, od počátku světa až do konce času.

Kdykoli zhřešíme, Kristus je znovu zraňován. Kvůli nám pozvedá své probodené dlaně před Otcovým trůnem, a říká: „Odpust’ jim; vždyť nevědí, co dělají.“ **Lukáš 23,34.**

Jakmile byl Kristus přibit na kříž, byl kříž vztyčen a silní mužové ho prudce zarazili do připravené jámy. To způsobilo Božímu Synu největší tělesná muka.

Pilát pak napsal nápis v latinské, řecké a hebrejské řeči a umístil jej nad kříž nad Ježíšovou hlavou, kde ho všichni mohli vidět. Nápis zněl: „Ježíš Nazaretský, židovský král.“ **Jan 19,19.**

Židé žádali, aby byl nápis pozměněn. Přední kněží řekli: „Nepiš ‚Židovský král,‘ ale ‚on řekl: Jsem židovský král.‘“ **Jan 19,21.**

Avšak Pilát, který se hněval sám na sebe pro svoji dřívější slabost, pohlédl na žárlivé a bezbožné přední muže s naprostým opovržením a odpověděl: „Napsal jsem, co jsem napsal.“ **Jan 19,22.**

Vojáci si mezi sebou rozdělili Ježíšovo roucho. Toto roucho bylo utkáno beze švu, a proto se o něho hádali. Nakonec tuto záležitost vyřešili tak, že o něj losovali. Boží prorok to předpověděl: „Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobíjeli ruce mé i nohy mé... Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.“ **Žalm 22,17.19 PBK.**

Jakmile byl Ježíš ukřižován, nastala hrozná scéna. Kněží, přední mužové i zákoníci se přidali k davu a posmívali se a zesměšňovali umírajícího Božího Syna: „Jestli jsi ten židovský král, zachraň sám sebe!“

„Jiné spasil, ale sám sebe spasit nemůže! Jestli je král Izraele, ať teď sestoupí z kříže a uvěříme v něj! Spoléhal na Boha, tak ať ho teď vysvobodí, jestli o něj stojí! Říkal přece: Jsem Boží Syn!“ **Matouš 27,42.43.**

[101]

„Kolemjdoucí mu spílali, pokyvovali hlavami a říkali: ‚Aha! Ty, který boříš chrám a za tři dny ho stavíš, zachraň sám sebe a sestup z kříže;‘“ **Marek 15,29.30.**

Kristus mohl sestoupit z kříže. Kdyby to však udělal, nikdy bychom nemohli být spaseni. Kvůli nám byl ochoten zemřít.

„On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.“ **Izajáš 53,5 PBK.**

[102]

Kristova smrt

Ve chvíli, kdy Kristus obětoval svůj život, necítil radost z vítězství. Jeho srdce puklo bolestí a bylo sužováno beznadějí. Největší utrpení mu však nepůsobila bolest a hrůza ze smrti, nýbrž zdrcující tíha hříchu světa a pocit odloučení od Otcovy lásky. Toto vše zlomilo Spasitelovo srdce a způsobilo tak záhy jeho smrt.

Kristus cítil úzkost, jakou pocítí hříšníci, až se probudí, aby si uvědomili tíhu svých vin, a poznají, že jsou navždy odloučeni od nebeské radosti a míru.

Andělé hleděli s úžasem na zoufalý zápas, jež musel snášet Boží Syn. Jeho duševní úzkost byla tak silná, že bolest z ukřižování pocít' oval jen stěží.

[103] Samotná příroda vyjadřovala účast s tímto hrozným výjevem. Slunce svítilo jasně až do poledne, když vtom se náhle zdálo, jakoby vyhaslo. Kolem kříže se rozprostřela temnota tak hluboká jako o nejtemnější půlnoci. Tato nadpřirozená tma trvala celé tři hodiny.

Zástupu lidí se zmocnila nepopsatelná hrůza. Proklínání a spílání dávno ustalo. Muži, ženy i děti padli v nejhlubší úzkosti na zem. Chvillemi vyšlehly z oblaku oslnivé blesky a ozářily kříž i ukřižovaného Vykupitele. Všichni si mysleli, že nadešla hodina odplaty.

Kolem třetí hodiny odpoledne se tma začala ztrácet, stále však jako plášť zahalovala Spasitele. Zdálo se, že blesky vystřelují na Toho, jenž visel na kříži. Tehdy Ježíš vydal zoufalý výkřik: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ **Marek 15,35.**

Mezitím se i nad Jeruzalémem a nad judskými rovinami usadila temnota. Když se oči všech obrátily směrem k městu určenému zkáze, spatřili ohnivé blesky Božího hněvu namířené proti němu.

Náhle tma z okolí kříže zmizela. Jasným a zvučným hlasem, který — jak se zdálo — dolehl ke všemu stvoření, Ježíš zvolal: „Je dokonáno!“ „Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha.“ **Jan 19,30; Lukáš 23,46.**

Kolem kříže se zablesklo světlo a Spasitelova tvář zazářila slávou jako slunce. Ježíš pak sklonil hlavu na svou hrud' a vydechl naposled.

Zástup kolem kříže zůstal ohromen a se zatajeným dechem hleděl na Spasitele. Znovu se na zemi snesla tma a bylo slyšet burácení podobné hřmění hromu. To bylo doprovázeno prudkým zemětřesením. Lidé se začali potácet a padali jeden přes druhého. Všechny ovládl divoký zmatek a zděšení. V okolních horách se trhaly skály a s rachotem padaly do údolí. Hrobky pukaly a mnozí mrtví byli vzkříšeni. Zdálo se, že všechno stvoření praská až do základů. Kněží, přední mužové, vojáci i lidé, oněmělí hrůzou, padali k zemi. [104]

V okamžiku Kristovy smrti někteří kněží sloužili v jeruzalémském chrámu. Cítili, jak se země zachvěla a otrásla, a v tomtéž okamžiku se chrámová opona, která oddělovala svatyni od svatyně svatých, roztrhla na dva kusy od shora až dolů tou stejnou bezkrevnou rukou, která napsala slova odsouzení na stěnu Balsazarova paláce. Nejsvětější místo pozemského svatostánku přestalo být posvátné. Už nikdy Boží přítomnost nezastíní slitovnici. Už nikdy více se neobjeví Boží souhlas nebo nelibost projevující se světlem nebo stínem v drahokamech na náprsníku velekněze.

Od této chvíle byla krev obětí přinášených v chrámu bezcenná. Beránek Boží se svou smrtí stal obětí za hříchy světa.

Když Kristus zemřel na kříži Golgoty, byla otevřena nová, živá cesta stejně tak pro Židy jako i pro pohany.

Andělé se radovali, když Spasitel zvolal: „Je dokonáno!“ Velký plán vykoupení byl splněn. Životem poslušnosti mohou být Adamovi synové nakonec vyvýšeni do Boží přítomnosti.

Satan byl poražen. Poznal, že přišel o své panství. [105]

V Josefově hrobce

Zločin, za který byl Spasitel odsouzen, byla velezrada proti římské vládě. Osoby odsouzené na smrt z tohoto důvodu byly pohřbívány na místě vyhrazeném pro takové zločince.

Jan se chvěl při pomyslení, že by tělo jeho milovaného Mistra mělo být ponecháno v rukou bezcitných žoldnéřů, aby ho pohřbili na potupném místě. Nevěděl však, jak tomu zabránit, protože neměl na Piláta žádný vliv.

V této těžké chvíli přišli učedníkům na pomoc Nikodém a Josef z Arimatie. Oba tito muži byli členy velerady a znali se s Pilátem. Oba byli zámožní a vlivní. Byli rozhodnutí, že učiní vše pro to, aby Spasitelovo tělo bylo pohřbeno důstojně.

[106] Josef se směle vypravil k Pilátovi a požádal ho, aby mu vydal Ježíšovo tělo. Když si Pilát ověřil, že Kristus je opravdu mrtvý, vyhověl této žádosti. Zatímco Josef šel za Pilátem kvůli Spasitelovu tělu, Nikodém připravoval vše potřebné na pohřeb. V té době bylo zvykem, že se těla mrtvých zavinovala do plátěných prostěradel spolu s drahocennými mastmi a vonnými směsmi. Toto byl jediný způsob balzamování. A tak Nikodém přinesl drahocenný dar — asi sto liber myrhy a aloe pro Ježíšovo tělo.

Ani tomu nejváženějšímu občanu celého Jeruzaléma nemohla být prokázána po smrti větší úcta. Ježíšovi pokorní následovníci byli naplněni úžasem, když viděli tyto zámožné lidi, jak projevují takový zájem o pohřeb jejich Mistra.

Učedníci byli přemoženi žalem nad Kristovou smrtí. Zcela totiž zapomněli, že je na to již předem upozornil. Byli bez naděje. Ani Josef, ani Nikodém nepřijali Spasitele veřejně, dokud žil. Naslouchali však pečlivě jeho učení a na každém kroku pozorně sledovali jeho službu. I když učedníci zapomněli na Spasitelova slova předpovídající jeho smrt, Josef a Nikodém si je pamatovali dobře. A všechny události spojené s Ježíšovou smrtí, které učedníky zbavily odvahy a otráslly jejich vírou, těmto vlivným mužům jen potvrdily, že Ježíš

byl pravým Mesiášem, a přivedly je k tomu, aby se projevíli jako jeho následovníci.

Pomoc těchto zámožných a vážených mužů byla v této době velmi potřebná. Mohli učinit pro mrtvého Mistra to, co by chudí učedníci nemohli nikdy udělat.

Něžně a s úctou sami sňali Ježíšovo tělo z kříže. Slzy soucitu jim vytryskly z očí, když pohlédli na jeho ztýrané a probodené tělo.

Josef byl majitelem nové hrobky vytesané ve skále, kterou si vybuďoval pro sebe, nyní ji však připravil pro Ježíše. Tělo bylo spolu s vonnými věcmi, které přinesl Nikodém, zabaleno do plátěného prostěradla. Poté byl Vykupitel přenesen do hrobky.

[107]

I když se židovským předním mužům podařilo vydat Krista na smrt, nemohli klidně odpočívat. Dobře věděli o jeho podivuhodné moci.

Někteří z nich stáli u Lazarova hrobu a viděli, jak byl tento nepochybně mrtvý muž přiveden zpět k životu. Chvěli se strachy, že Kristus sám od sebe vstane z mrtvých a znovu se před nimi objeví.

Slyšeli ho, jak řekl zástupům, že má moc položit svůj život a zase ho přijmout. Pamatovali si, že řekl: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech ho postavím.“ **Jan 2,19**. Pochopili, že mluvil o svém vlastním těle.

Jidáš jim řekl, co Kristus pověděl svým učedníkům při jejich poslední cestě do Jeruzaléma: „Hle, jdeme do Jeruzaléma a tam bude Syn člověka vydán velekněžím a zákoníkům, a ti ho odsoudí k smrti. Vydají ho pohanům, aby se mu vysmívali, zbičovali ho a ukřižovali, ale třetího dne bude vzkříšen.“ **Matouš 20,18.19**.

Nyní si připomenuli mnoho věcí, které Ježíš říkal a které předpovídaly jeho zmrtnýchvstání. Nedokázali na to zapomenout, i když si to moc přáli. Stejně jako jejich otec, d'ábel, věřili a třásli se.

Všechno jasně ukazovalo na to, že Ježíš je Božím Synem. Nemohli spát. Nyní po jeho smrti byli ještě neklidnější než za jeho života.

Usilovali učinit vše, co mohli, jen aby zůstal v hrobě. Proto požádali Piláta, aby nechal hrobku zapečetit a hlídat až do třetího dne. Pilát tam na příkaz kněží postavil skupinu vojáků a řekl:

„Máte stráž, jděte a hlídejte, jak umíte.“ A tak šli, a když zapečetili kámen, obsadili hrob strážnými.“ **Matouš 27,65.66**.

[108]

Pán vstal

Největší pozornost byla věnována hlídání Spasitelovy hrobky. Její vchod byl uzavřen obrovským kamenem a na tento kámen byla umístěna římská pečeť takovým způsobem, že kamenem nebylo možné pohnout, aniž by se pečeť porušila.

Kolem hrobky bděla stráž římských vojáků. Přísně dohlíželi na to, aby se k Ježíšovu tělu nikdo nedostal. Někteří z nich chodili před hrobkou stále sem a tam, zatímco jiní odpočívali na zemi těsně vedle ní.

Kolem Ježíšova hrobu však byla ještě jiná stráž. Byli tam mocní nebeští andělé. Kdyby jediný z této andělské stráže použil svoji moc, mohl by srazit k zemi celou římskou armádu.

[109] Noc, která předcházela ránu prvního dne týdne, se pomalu chýlila ke konci a krátce před úsvitem nastala nejtemnější hodina.

Z nebe byl poslán jeden z nejmocnějších andělů. Jeho tvář zářila jako blesk a roucho měl bílé jako sníh. Svým příchodem rozptýlil temnotu a celé nebe bylo osvíceno jeho slávou.

Spící vojáci se probudili a vyskočili. S hrůzou i údivem se dívali na otevřená nebesa a jasně zářící zjevení, které se k nim blížilo. Země se chvěla a vzdouvala, když se tato mocná bytost z jiného světa přiblížila. Anděl přišel s radostným poselstvím. Rychlost a síla jeho letu otřásla světem jako mocné zemětřesení. Vojáci, důstojníci i stráž padli k zemi jako mrtví.

U Spasitelova hrobu byla však ještě jiná stráž. Byli tam i zlí andělé. Protože Boží Syn podlehl smrti, jeho tělo bylo poté dokonce prohlášeno za kořist toho, jenž má moc nad smrtí — ďábla.

Satanovi andělé byli při tom, aby viděli, že žádná moc nemůže vyrvat Ježíše z jejich pevného sevření. Když se však přiblížila mocná bytost vyslaná od Božího trůnu, s hrůzou uprchli z tohoto místa.

Anděl uchoпил veliký kámen u vchodu do hrobky a odvalil ho pryč, jakoby to byl jenom oblázek. Pak hlasem, kterým se otřásala země, zvolal: „Ježíši, Boží Synu, vyjdi ven. Tvůj Otec tě volá!“

Pak Ten, kdo měl skutečnou moc nad smrtí i hrobem, vyšel ven z hrobky. Nad otevřeným hrobem prohlásil: „Já jsem vzkříšení i život.“ A andělský zástup se ve zbožné úctě hluboce poklonil před Vykupitelem světa a uvítal ho písněmi chvály.

Ježíš vyšel ven krokem dobyvatele. V jeho přítomnosti země vrávorala, blesky šlehalo a hromy duněly.

Zemětřesení označilo hodinu, kdy Kristus obětoval svůj život. Zemětřesení bylo také svědkem okamžiku, kdy ho znovu přijal na znamení svého slavného vítězství. [110]

Satan byl velmi rozhněván, že jeho andělé uprchli, sotva se nebeští poslové přiblížili. Odvážil se doufat, že Kristus nepřijme zpět svůj život a že plán vykoupení selže. Když však viděl Spasitele vítězně vyjít z hrobu, opustily ho všechny naděje. Satan pochopil, že jeho panování musí nevyhnutelně skončit a že bude nakonec zničen. [111]

Jdi a pověz mým učedníkům...

Lukáš se ve své zprávě o Spasitelově pohřbu zmiňuje o ženách, které byly při Ježíšově ukřižování, a říká: „Když se pak vrátily, připravily vonné látky a masti, ale v sobotu podle přikázání zachovaly klid.“ **Lukáš 23,56.**

Spasitel byl pohřben v pátek, šestého dne týdne. Ženy připravily vonné věci a masti, kterými chtěly nabalzamovat svého Pána, ale odložily je stranou, dokud neuplyne sobota. V sobotní den nechtěly vykonávat dokonce ani práci spojenou s balzamováním Ježíšova těla.

[112] „Když pak skončila sobota. . . za svítání prvního dne týdne tedy přišly k hrobu, jakmile vyšlo slunce.“ **Marek 16,1.2.**

Když se přiblížily k zahradě, byly překvapeny, když spatřily krásně ozářené nebe a cítily, jak se pod jejich nohama chvěje země. Spěchaly ke hrobu a byly ještě více naplněny úžasem, když zjistily, že kámen je odvalen pryč a že tam není ani římská stráž.

Marie Magdaléna byla první, která přišla na toto místo. Poněvadž kámen byl odstraněn, spěchala pryč, aby to řekla učedníkům. Když přišly ostatní ženy, zpozorovaly světlo zářící kolem hrobky, ale když nahlédly dovnitř, viděly, že je prázdná.

V rozpacích postávaly chvíli na místě, když náhle spatřily mladého muže v zářivém rouchu, jak sedí vedle hrobky. Byl to anděl, který odvalil kámen. Ochromené strachem se rozhodly, že utečou, ale anděl jim řekl: „Vy se nebojte. Vždyť vím, že hledáte ukřižovaného Ježíše. Není tu, neboť vstal, jak předpověděl. Pojd' te, pohleď te na místo, kde ležel Pán. Jděte rychle a řekněte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. A hle, předchází vás do Galileje. Tam ho spatříte. Hleď te, řekl jsem vám to.“ **Matouš 28,5-7.**

Když se ženy znovu podívaly do hrobky, spatřily tam jiného zářícího anděla, který se jich zeptal: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tu, ale vstal! Vzpomeňte si, jak k vám mluvil, když byl ještě v Galileji. Řekl: ‚Syn člověka musí být vydán do rukou

hříšných lidí a být ukřižován a třetího dne vstát z mrtvých. “ Lukáš 24,5-7.

Andělé jim pak objasnili Kristovu smrt i zmrtvýchvstání. Připomenuli ženám slova, která pronesl samotný Kristus před svým ukřižováním a zmrtvýchvstáním. Tato Ježíšova slova jim byla náhle jasná a s novou nadějí a odvahou spěchaly pryč povědět tuto radostnou zprávu ostatním.

[113]

Marie nebyla svědkem tohoto výjevu, protože se teprve nyní vrátila spolu s Petrem a Janem. Když se vrátili do Jeruzaléma, zůstala u hrobu. Nemohla odejít, dokud se nedozví, co se stalo s tělem jejího Pána. Když tak stála a plakala, uslyšela hlas, který se jí zeptal: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“

Její oči byly tak zalily slzami, že si nevšimla, kdo s ní mluví. Myslela si, že by to mohl být zahradník, a proto mu prosebně řekla: „Pane, jestli jsi ho odnesl ty, řekni mi, kam jsi ho položil, a já si ho vezmu.“ Jan 20,15.

Myslela si, že kdyby tato lidská hrobka určená pro boháče byla považována za příliš vznešený hrob pro jejího Pána, že pro něho sama opatří jiné místo. Nyní však k jejím uším dolehl Kristův hlas, jak říká: „Marie!“

Rychle si setřela slzy a spatřila Spasitele. Ve své radosti zapomněla, že byl ukřižován, vztáhla k němu své ruce a řekla: „Rabbóni!“ (což znamená Učiteli).

Ježíš jí však řekl: „Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Ale jdi k mým bratrům a řekni jim: ,Vystupuji ke svému Otci a k vašemu Otci, ke svému Bohu a k vašemu Bohu.““ Jan 20,15-17.

Ježíš nechtěl přijmout pocty svého lidu, dokud neměl jistotu, že jeho oběť byla Otcem přijata. Vystoupil do nebeských dvorů a od samotného Boha slyšel ujištění, že jeho smíření za hříchy lidí je dostačující a že skrze jeho krev mohou všichni získat věčný život.

Knížeti života byla dána veškerá moc na nebi i na zemi a on se vrátil ke svým následovníkům na svět hříchu, aby jim mohl udělit svoji moc a slávu.

[114]

Pozdě odpoledne v den vzkříšení byli dva z učedníků na cestě do Emauz, malého města ležícího asi patnáct kilometrů od Jeruzaléma.

Byli zmateni z událostí, které se nedávno odehrály, a zvláště je rozrušily zprávy žen, které viděly anděly a setkaly se s Ježíšem po jeho zmrtnýchvstání.

Nyní se vraceli do svého domova. Cestou rozjímalí a modlili se v naději, že lépe pochopí význam těchto věcí, které pro ně byly tak nejasné.

Když putovali, přidal se k nim nějaký cizinec. Byli však tak zaměstnání svým rozhovorem, že si jen stěží povšimli jeho přítomnosti. Tito silní muži byli tak ovládnáni žalem, že po celou dobu, co putovali, plakali. Kristovo soucitné srdce plné lásky zde spatřilo zármutek, který mohlo utišit.

Přestrojen za cizince s nimi Ježíš začal rozmlouvat. „Ale jejich oči byly drženy, aby ho nepoznali. Řekl jim tedy: „Co je to za věci, o kterých spolu cestou rozmlouváte a jste smutní“

Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi jediný cizinec v Jeruzalémě, že ses nedozvěděl o tom, co se tam v těchto dnech stalo“

A on jim řekl: „O čem“ Řekli mu tedy: „O Ježíši Nazaretském, který byl prorok, muž mocný ve skutku i slovu před Bohem i přede vším lidem.““ **Lukáš 24,16-19.**

Vyprávěli mu pak, co se stalo, a opakovali zprávu přinesenou ženami, které byly za časného rána u hrobu.

[115] Cizinec jim však řekl: „Ó nechápaví a srdcem pomalí věřit všemu tomu, co mluvili proroci! Copak Kristus nemusel vytrpět tyto věci a vejít do své slávy“ A počínaje od Mojžíše a od všech proroků, vykládal jim ve všech Písmech to, co bylo o něm.“ **Lukáš 24,25-27.**

Tito dva učedníci mlčeli úžasem a radostí. Neodvažovali se ptát cizince, kým je. Dychtivě mu naslouchali, když jim objasňoval Kristovo poslání.

Kdyby se Spasitel dal poznat těmto učedníkům dříve, byli by zcela spokojeni. Byli by tak naplněni radostí, že by nežádali nic více. Pro ně však bylo naprosto nezbytné, aby pochopili, jak bylo Kristovo poslání předpověděno všemi symboly a proroctvími Starého zákona. Na tom měla být založena jejich víra. Kristus neudělal žádný zázrak, aby je přesvědčil, jeho prvořadou prací bylo objasnit učedníkům svatá Písma. Ježíšovu smrt dosud vnímali jako konec všech svých nadějí. Nyní však na základě výpovědí prorockých knih poznali, že právě ona je tím nejsilnějším důkazem pro jejich víru.

Při vyučování těchto učedníků Kristus ukázal význam Starého zákona jako svědectví o jeho poslání. Mnozí nyní zavrhnou Starý zákon a tvrdí, že již nemá žádné uplatnění. To však neodpovídá Kristovu způsobu učení. Ten si ho natolik vážil, že kdysi prohlásil: „Když neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ **Lukáš 16,31.**

Právě když slunce zapadalo, učedníci dorazili do svého domova. Ježíš „naznačil, že půjde dál“. **Lukáš 24,28.** Ale učedníci se nechtěli rozloučit s tím, který jim přinesl takovou radost a naději.

Proto „na něj naléhali: ‚Zůstaň s námi, vždyť se už připozdívá a den se nachýlil.‘ A tak šel dovnitř, aby s nimi zůstal.“ **Lukáš 24,29.**

Prosté večerní jídlo bylo brzy připraveno a Kristus usedl v čele stolu, jak bylo jeho zvykem. Bylo obvykle povinností hlavy rodiny prosit o požehnání při jídle, ale Kristus položil své ruce na chléb a požehnal ho. A oči učedníků se otevřely.

[116]

To, jak žehnal pokrmu, ozvěna důvěrně známého hlasu, stopy po hřebech na jeho rukou, to všechno dokazovalo, že je to jejich milovaný Mistr.

Na chvíli seděli jako ve snu, pak vstali, padli mu k nohám a klaněli se mu. On však náhle zmizel.

Ve své radosti úplně zapomněli na hlad i únavu. Jídlo nechali nedotčené a rychle spěchali do Jeruzaléma s nádhernou zprávou o vzkříšeném Spasiteli.

Když tyto věci vyprávěli ostatním učedníkům, Kristus se objevil uprostřed nich a s rukama pozdviženými k požehnání, řekl: „Pokoj vám.“ **Lukáš 24,36.**

Zpočátku byli velmi vystrašení, když jim však Ježíš ukázal stopy po hřebech na svých rukou a nohou a jedl před nimi, uvěřili a byli potěšeni. Víra a radost nyní vystřídala pochybnosti a s pocity, jež žádná slova nemohou vyjádřit, přijali ho jako svého vzkříšeného Spasitele.

Při tomto setkání s nimi nebyl Tomáš. Odmítal věřit zprávám o zmrtvýchvstání. Avšak po osmi dnech se Ježíš ukázal učedníkům ve chvíli, kdy tam byl přítomen i on.

Při této příležitosti Ježíš znovu ukázal na svých rukou i nohou stopy po ukřižování. Tomáš byl okamžitě přesvědčen a zvolal: „Můj Pán a můj Bůh!“ **Jan 20,28.**

V horní místnosti Kristus opět vysvětloval Písma vztahující se na něho. Pak svým učedníkům řekl, že by mezi všemi národy mělo být v jeho jménu kázáno pokání a odpuštění hříchů. Začít s tímto kázáním by však měli v Jeruzalémě.

Před svým nanebevstoupením jim řekl: „Ale přijmete moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku i v Samaří a až do posledních končin země.“ „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ **Skutky 1,8; Matouš 28,20.**

„Vy jste byli svědky mého života sebeobětování ve prospěch světa,“ řekl. „Viděli jste, že ochotně přijímám všechny, kteří ke mně přijdou a vyznají své hříchy. Všichni, kteří chtějí, mohou být smířeni s Bohem, a získají tak věčný život.“

Vám, moji učedníci, svěřuji toto poselství milosti. Má být předáno všem národům i jazykům. Jděte i do té nejvzdálenější obydlené části zeměkoule, pamatujte však, že i tam budu s vámi.“

Spasitelovo pověření učedníků zahrnovalo všechny věřící až do konce času.

Ne všichni mohou kázat ke shromážděním, ale všichni mohou sloužit jednotlivcům. Kazatelem je každý, kdo přijímá trpící, kdo pomáhá potřebným, kdo potěšuje zarmoucené, ale i ten, kdo hříšníkovy vypráví o Kristově odpouštějící lásce. Ti všichni jsou Kristovými svědky.

Nanebevstoupení

Spasitelovo dílo na zemi bylo dokončeno. Nyní nastal čas, aby se vrátil do svého nebeského domova. Zvítězil, a proto měl znovu zaujmout své místo po boku Otce na jeho trůnu světla a slávy.

Jako místo pro své nanebevstoupení si Ježíš zvolil Olivetskou horu. Doprovázen jedenácti učedníky se vydal na cestu k tomuto místu. Učedníci netušili, že to bude jejich poslední rozhovor s Místrem. Když šli, Spasitel jim udělil své poslední pokyny na rozloučenou. Těsně předtím, než je opustil, obdrželi vzácné zaslíbení, tak drahé každému z jeho následovníků: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen.“ **Matouš 28,20.**

Když přicházeli k určenému vrcholu v blízkosti Betanie, zastavili se a učedníci se shromáždili kolem svého Pána. Zdálo se, jakoby z jeho tváře vyzařovaly paprsky světla, když se tak s láskou na ně díval. Nejhlubší slova byla těmi posledními, která ze rtů Spasitele dolehla k jejich uším. [119]

S rukama vztaženýma k požehnání pomalu vystupoval z jejich středu. Když tak stoupal vzhůru, učedníci naplnění posvátnou bází se svým zrakem snažili zachytit poslední záblesk svého odcházejícího Pána. Oblak slávy ho skryl jejich očím. Ve stejnou dobu se k nim dolů nesla nejsladší a nejradostnější hudba andělského sboru.

Zatímco učedníci ještě stále upřeně hleděli vzhůru, oslovily je dva melodické hlasy. Obrátili se a spatřili anděly v lidské podobě, kteří k nim hovořili: „Muži galilejští, co stojíte a hledíte do nebe? Tento Ježíš, který byl od vás vzat vzhůru do nebe, přijde stejným způsobem, jak jste ho viděli odcházet do nebe.“ **Skutky apoštolů 1,11.**

Tito andělé patřili ke skupině, která sestoupila, aby doprovázela Spasitele do jeho nebeského domova. Protože měli soucit s těmi, kteří byli zanecháni na této planetě, zůstali, aby je ujistili, že toto odloučení není trvalé.

Když se učedníci vrátili do Jeruzaléma, lidé na ně pohlíželi s úžasem. Po odsouzení a ukřižování jejich Mistra očekávali, že budou

vypadat sklíčeně a zahanbeně. Jejich nepřátelé byli přesvědčeni o tom, že na jejich tvářích uvidí výraz smutku a porážky. Místo toho se tam zračila radost a vítězství. Jejich tváře zářily štěstím, které nemělo pozemský původ. Nenaříkali nad zklamáním nadějí, ale chválili Boha a děkovali mu.

[120] S radostí vyprávěli podivuhodný příběh Kristova zmrtvýchvstání a nanebevstoupení a jejich svědectví mnozí přijali. Učedníci se již nedívali do budoucna s nedůvěrou. Věděli, že Spasitel je v nebi a že jeho soucit je stále s nimi. Věděli, že předkládá před Bohem zásluhy své krve. Předkládá Otcí své zraněné ruce a nohy jako důkaz ceny, kterou zaplatil za všechny vykopené.

Věděli, že se znovu vrátí se všemi svatými anděly, a proto vyhlíželi tuto událost s velkou radostí a toužebným očekáváním.

Když se Ježíš ztratil pohledu svých učedníků na Olivetské hoře, setkal se s nebeským zástupem, který ho s písněmi radosti a vítězství doprovázel vzhůru.

U bran Božího města očekávaly jeho příchod nesčíslné zástupy andělů. Když se Kristus přiblížil k branám, andělé, kteří ho doprovázeli, vítězoslavnými tóny oslovili zástup u bran: „Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy. Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, onť jest král slávy.“ **Žalm 24,7-10** PBK.

Pak byly brány Božího města doširoka otevřeny a andělské zástupy prošly za zvuku úchvatné hudby.

Všichni nebešťané čekali na příležitost vzdát poctu svému vračejícímu se Veliteli. Čekali na něho, až zaujme své místo na Otcově trůnu.

[121] Ježíš však ještě nemohl přijmout diadém slávy a královské roucho. Musel nejprve předložit Otcí prosbu ohledně svých vyvolených na zemi. Nemohl přijmout poctu, dokud jeho církev nebude před celým vesmírem ospravedlněna a přijata. Prosil, aby tam, kde je on, mohl být i jeho lid. Pokud má obdržet slávu, musejí se na ní podílet spolu s ním i jeho následovníci. Ti, kteří spolu s ním na zemi trpěli, musí s ním v jeho království vládnout.

Kvůli tomu Kristus prosí za svou církev. Své zájmy ztotožňuje se zájmy svých učedníků a s láskou, která je silnější než smrt, obhajuje práva a nároky vykoupených jeho krví.

Otcova odpověď na tuto prosbu zní v provolání: „A klanějte se mu všichni Boží andělé!“ **Židům 1,6.**

S radostí velitelé nebeských zástupů uctívají Vykupitele. Ne-sčíslné zástupy andělů se před ním sklánějí a nebeskými dvory se ozývá znovu a znovu radostné volání: „Hoden je ten zabitý Beránek přijmout moc a bohatství, moudrost a sílu, čest a slávu i chválu.“ **Zjevení 5,12.**

Kristovi následovníci jsou „přijati v tom Milovaném“. V přítomnosti nebeských zástupů Otec utvrzuje smlouvu uzavřenou s Kristem, že přijme poslušné a pokání činící lidi, které bude milovat stejně, jako miluje svého Syna. Tam, kde je Vykupitel, budou i vykoupení.

Boží Syn získal vítězství nad knížetem temnoty a přemohl hřích i smrt. Nebesa se rozezvučela hlasy znějícími ve velebných tónech, které hlásaly: „Sedícimu na trůnu a Beránkovi chvála a čest, sláva i vláda na věky věků!“ **Zjevení 5,13.**

Přijde opět

Náš Spasitel přijde opět. Dříve než se na zemi rozloučil se svými učedníky, sám jim dal zaslíbení svého návratu.

„Ať se vaše srdce nermoutí,“ řekl. „V domě mého Otce je mnoho příbytků. . . Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“ **Jan 14,1-3.**

Nenechal je na pochybách, co se týče způsobu svého příchodu. „Když pak přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni svatí andělé, tehdy se posadí na trůnu své slávy. Všechny národy budou shromážděny před ním a on je oddělí jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.“ **Matouš 25,31-32.**

[123] Pečlivě je varoval před podvodem: „Řeknou-li vám tedy: ‚Pohléd'te, je na poušti; ne vycházejte; anebo: ‚Hle, je na tajných místech, nevěřte. Neboť jako blesk vychází od východu a září až na západ, takový bude i příchod Syna člověka.“ **Matouš 24,26.27.**

Toto varování je určeno právě nám. Dnes falešní učitelé říkají: „Hle, je na poušti,“ a tisíce lidí jdou na poušť. Doufají přitom, že naleznou Krista. A tisíce těch, kteří tvrdí, že udržují spojení s duchy mrtvých, prohlašují: „Hle, je ve skrýších.“ To je právě to dílo podvodu, které koná spiritismus.

Ale Kristus říká: „Nevěřte. Neboť jako blesk vychází od východu a září až na západ, takový bude i příchod Syna člověka.“

Při Kristově nanebevstoupení andělé zvěstovali učedníkům, že „přijde stejným způsobem, jak jste ho viděli odcházet do nebe.“ **Skutky apoštolů 1,11.** V těle vystoupil vzhůru. Viděli ho, jak odešel od nich a byl přijat do oblaku. Stejně tak se vrátí na velkém bílém oblaku a „spatří ho každé oko“. **Zjevení 1,7.**

Přesný den a přesná hodina jeho příchodu nejsou zjeveny. Kristus řekl svým učedníkům, že ani on sám jim nemůže oznámit den a hodinu svého druhého příchodu. Ale zmínil se o jistých událostech, podle kterých budou moci bezpečně určit, kdy bude jeho příchod blízko.

A „budou znamení,“ řekl, „na slunci a na měsíci a na hvězdách.“ **Lukáš 21,25**. A pak mluvil ještě jasněji: „Slunce se zatmí a měsíc nevydá své světlo. Hvězdy budou padat z nebe.“ **Matouš 24,29**.

Na zemi bude „úzkost národů nevědoucích kam se podět před řvaním moře a vlnobitím. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na svět, neboť nebeské mocnosti budou otřeseny.“ **Lukáš 21,25.26**.

„Potom se na nebi objeví znamení Syna člověka a tehdy budou všechny národy země kvílet a spatří Syna člověka, jak přichází na nebeských oblacích s mocí a velikou slávou. A on pošle své anděly s hlasitou polnicí a ti shromáždí jeho vyvolené od čtyř větrů, od jednoho konce nebe až po druhý.“ **Matouš 24,30.31**. [124]

Spasitel ještě dodal: „Naučte se tedy od fíkovníku tomuto podobnosti: Když již jeho větev změkne a vyráží listí, poznáváte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte toto všechno, vězte, že je blízko, že už je ve dveřích.“ **Matouš 24,32.33**.

Kristus uvedl znamení svého příchodu. Řekl, že můžeme vědět, kdy je blízko, dokonce ve dveřích. Když na stromech vyráží na jaře listí, víme, že se blíží léto. Když se objeví znamení na slunci, měsíci a hvězdách, se stejnou jistotou můžeme rozpoznat, že Kristův příchod je blízko.

Toto znamení se objevilo 19. května 1780. Vzniklo podivné zatmění Slunce. Ten den je v dějinách známý jako „temný den“. Ve východní části Severní Ameriky byla tak velká tma, že na mnoha místech museli lidé v poledne zapálit svíce. Až do následující půlnoci nevydal žádné světlo ani měsíc, ačkoli byl právě v úplňku. Mnozí věřili, že nastal soudný den. Žádný uspokojivý důvod pro nepřirozenou tmou nebyl nikdy zjištěn, s výjimkou důvodu, který se nachází v Kristových slovech. Zatmění slunce a měsíce bylo znamením jeho příchodu.

Dne 13. listopadu 1833 nastala nejpodivuhodnější podívaná na padání hvězd, jakou kdy lidé vůbec spatřili. Znovu tisíce věřily, že nastal den soudu.

Od té doby se stupňují zemětřesení, bouře, přílivové vlny, nákazy, hladomor i zkáza způsobená ohněm a povodněmi. Toto všechno a „úzkost národů nevědoucích kam se podět,“ jasně ukazují, že příchod Páně je blízko. [125]

O těch, kteří spatřili tato znamení, prohlásil: „Toto pokolení rozhodně nepomine, než se toto všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nikdy nepominou.“ **Matouš 24,34.35.**

„Vždyť až zazní zvolání, hlas archanděla a Boží polnice, sestoupí sám Pán z nebe a mrtví v Kristu vstanou jako první. Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme spolu s nimi v oblacích uchvázeni do vzduchu vstříc Pánu; a tak budeme navždycky s Pánem. Proto se navzájem potěšujte těmito slovy.“ **1. Tesalonickým 4,16-18.**

Kristus přijde. Přijde na oblacích a s velikou slávou. Bude ho doprovázet zástup zářících andělů. Přijde, aby vzkřísil mrtvé a proměnil žijící svaté k slávě.

Přijde, aby poctil ty, kteří ho milovali a zachovávali jeho přikázání. Přijde, aby je vzal k sobě. On nezapomněl na ně ani na svůj slib.

Tak dojde k opětovnému spojení rodinných pout. Když se díváme na naše mrtvé, můžeme s nadějí myslet na ráno, kdy zazní Boží zatroubení a kdy „mrtví budou vzkříšeni jako nesmrtelní a my budeme proměněni“. **1. Korintským 15,52.**

Ten čas je blízko. Už jen malou chvílku a spatříme Krále v jeho nádheře. Jen malou chvílku a setře všechny slzy z našich očí. Jen malou chvílku a postaví nás „bez úhony v přítomnosti své slávy s veselím“. **Judův 24.**

Když Ježíš upozorňoval na znamení svého příchodu, řekl: „Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, protože se přibližuje vaše vykoupení.“ **Lukáš 21,28.**

Den soudu

Den Kristova příchodu bude pro svět dnem soudu.

Písmo svaté praví: „Hle, Pán přichází s desetitisíci svých svatých, aby vykonal soud nade všemi lidmi.“ **Judův 14.15.**

„Všechny národy budou shromážděny před ním a on je oddělí jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.“ **Matouš 25,32.**

Ale dříve než přijde tento den, Bůh upozorňuje lidi na to, co přijde. Vždy dal lidem varování ohledně přicházejících soudů. Někteří uvěřili varování a podřídili se Božímu slovu. Ti pak unikli soudům, které dopadly na neposlušné a nevěřící.

Dříve než Bůh zničil svět potopou, přikázal Noemovi: „Vejdíš ty i všechna čeleď tvá do korábu; nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto.“ **1. Mojžíšova 7,1 PBK.** Noe uposlechl a byl zachráněn.

[127]

Před zničením Sodomy přinesli andělé Lotovi poselství: „Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkaží Hospodin město toto.“ **1. Mojžíšova 19,14 PBK.** Lot uposlechl varování a byl zachráněn.

Tak i my jsme nyní varováni před Kristovým druhým příchodem a zničením, které dopadne na tento svět. Všichni, kteří uposlechnou varovnou výzvu, budou zachráněni.

Až spravedliví spatří Krista při jeho příchodu, budou volat: „Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás.“ **Izajáš 25,9 PBK.**

Protože neznáme přesně okamžik jeho příchodu, je nám přikázáno, abychom bděli: „Blaze těm služebníkům, které pán při svém příchodu zastihne bdící.“ **Lukáš 12,37.**

Ti, kteří vyhlížejí příchod Páně, však nemají čekat v nečinnosti. Očekávání Kristova příchodu má způsobit, že se lidé budou bát Božích soudů při přestupování Božích zákonů. Je třeba probudit lidi k pokání za jejich hříchy při porušování Božích přikázání.

Zatímco vyhlížíme příchod Páně, máme pilně pracovat. Poznání, že Ježíš je ve dveřích, by nás mělo vést k tomu, abychom ještě

horlivěji pracovali pro záchranu svých bližních. Tak jako Noe předal varování od Boha lidem před potopou, tak všichni, kteří rozumějí Božímu slovu, mají varovat lidi v této době.

„Ale jak bylo za dnů Noéma, tak bude i při příchodu Syna člověka. Nebo stejně jako v těch dnech před potopou jedli, pili, ženili se a vdávaly se až do toho dne, kdy Noé vešel do korábu, a nic nepoznali až do chvíle, kdy přišla potopa a všechny smetla, tak to bude i při příchodu Syna člověka.“ **Matouš 24,37-39.**

[128] Lidé v Noemově době zneužívali Boží dary. Jejich jedení a pití vedlo jen k obžerství a opilství.

Zapomněli na Boha, a poddali se jen samým ničemným a odporným skutkům.

„Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas...“ **1. Mojžíšova 6,5** PBK. Lidé této doby byli zničeni kvůli své bezbožnosti.

Dnes dělají lidé totéž. Obžerství, nestřídmost, nezkrotné vášně a zlé praktiky naplňují zemi bezbožností.

V Noemových dnech byl svět zničen vodou. Boží slovo učí, že nyní má být zničen ohněm.

„...zem povstala Božím slovem z vody a skrze vodu; a tou vodou byl tehdejší svět zatopen a zničen. Ta nynější nebesa a země jsou pak tímtež slovem zachována a střežena pro oheň, ke dni soudu a záhuby bezbožných lidí.“ **2. Petrův 3,5-7.**

Lidé před potopou si tropili žerty z Božích varování. Nazvali Noéma fanatikem a panikářem. Významní a učení lidé prohlašovali, že taková potopa, jakou předpovídá, nikdy nenastala, a ani nikdy nenastane.

Dnes se na Boží slovo dbá jen velmi málo. Lidé se vysmívají jeho varováním. Zástupy lidí tvrdí: „Všechno tak trvá od počátku světa. Nemusíme mít žádné obavy.“

Právě v této době ale přichází zkáza. Zatímco se lidé s posměchem a pohrdáním ptají: „Kde je ten slib o jeho příchodu?“, znamení se naplňují.

„Až totiž budou říkat: ‚Pokoj a bezpečnost,‘ tehdy na ně nečekaně přijde zhouba... a neuniknou.“ **1. Tesalonickým 5,3.**

Kristus praví: „Pokud však nebudeš bdít, přijdu na tebe jako zloděj a nebudeš vědět, ve kterou hodinu na tebe přijdu.“ **Zjevení 3.3.**

[129]

Dnes jsou lidé nepřetržitě zaměstnání jídlem a pitím, sázením a stavěním, ženěním se a vdáváním. Obchodníci stále kupují a prodávají. Lidé se rvou o nejlepší postavení. Milovníci zábavy zaplňují divadla, koňské dostihy a hazardní herny. Všude převládá vzrušení, avšak den zkoušky se rychle blíží a dveře milosti budou brzy navždy uzavřeny.

Nám byla určena Spasitelova varovná slova: „Ale dávejte na sebe pozor, aby vaše srdce nebyla obtěžkána hodováním a opilstvím a staráním se o tento život a ten den by na vás přišel nečekaně.“ **Lukáš 21,34.**

„Proto bděte a modlete se v každý čas, abyste byli hodni uniknout všemu tomu, co se má stát, a postavit se před Synem člověka.“ **Lukáš 21,36.**

[130]

Domov spasených

Den Kristova příchodu je dnem zániku zla. Je dnem vykoupení nejen pro Boží lid, ale také i pro zemi.

Bůh stvořil zemi, aby se stala domovem člověka. Adam zde přebýval v zahradě blaženosti, kterou zkrášlil sám Stvořitel. Ač hřích poskvrnil Boží dílo, přesto lidstvo nebylo nikdy svým Stvořitelem opuštěno, a ani jeho úmysl se zemí nebyl zmařen.

Na tuto planetu sestoupili andělé s poselstvím vykoupení a jejími pahorky a údolím se ozývaly jejich radostné písně. Po jejím povrchu kráčel samotný Boží Syn. A více než šest tisíc let v podobě krásy a darů k obživě nese země stálé svědectví o Stvořitelově lásce.

[131] Tato stejná země, zbavená prokletí hříchu, bude věčným domovem vykoupených. O této zemi Písmo říká, že Bůh „ne na prázdno stvořil ji, k bydlení zformoval ji.“ **Izajáš 45,18** PBK. A je známo, „že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky“. **Kazatel 3,14** PBK.

Spasitel v kázání na hoře prohlásil: „Blahoslavení tiší, neboť oni dědictví obdrží na zemi.“ **Matouš 5,5**. PBK.

Tak to žalmista napsal už dávno předtím: „Tiší dědičně obdrží zemi, a rozkoš mítí budou ve množství pokoje.“ **Žalm 37,11** PBK.

S tím souhlasí slova Písma: „Spravedlivému na zemi odplácováno bývá.“ Oni „ujmou zemi dědičně, a na věky v ní přebývati budou.“ **Příslaví 11,31; Žalm 37,29** PBK.

Oheň posledního dne zničí „ta nynější nebesa a zemi“, ale pak povstanou „nová nebesa a nová země“. **2. Petrův 3,7.13**. Nebesa a země budou znovu stvořena.

„Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.“ **1. Korinským 2,9**.

Žádný lidský jazyk nemůže plně vylíčit odměnu spravedlivých. Bude známá pouze těm, kteří ji uvidí. Dosud nedokážeme pochopit slávu Božího ráje.

Přesto již nyní vnímáme záblesky z té nové země, protože „Bůh nám to zjevil skrze svého Ducha“. **1. Korinským 2,10**. Jak draho-

cenné našim srdcím jsou obrázky z nové země, které nám podává Bible!

Nebeský Pastýř tam povede své stádo k pramenům živých vod. Strom života každý měsíc přináší své ovoce a listy tohoto stromu slouží ke zdraví národům.

Jsou tam stále tekoucí potoky průzračné jako křišťál, vedle nich vlnící se stromy vrhající své stíny na cesty připravené pro vykoupené. Rozprostírají se tam roviny přecházející do krásných pahorků a Božích hor se svými vznešenými vrcholy. Na těchto pokojných rovinách, vedle těchto živých potoků, nalezne svůj domov Boží lid, který byl tak dlouho poutníkem a tulákem. [132]

„Nebo bydliti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v příbytcích nejbezpečnějších a v odpočívání nejpokojnějším.“ „Nebude více slyšáno o bezpraví v zemi tvé, o zpuštění a zhoubě na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu.“ **Izajáš 32,18 PBK; Izajáš 60,18 PBK.**

„Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich. Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; ... a díla rukou svých do zvětšení užívati budou vyvolení moji.“ **Izajáš 65,21.22 PBK.**

Tam „veseliti se budou z toho poušť a pustina, plésati, pravím, bude poušť, a zkvete jako růže.“ „Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyrostе myrtus.“ **Izajáš 35,1 PBK; Izajáš 55,13 PBK.**

„I bude bydliti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; ... a malé pacholátko je povede. „Neuškodí, aniž zahubí na vší mé hoře svaté,“ praví Hospodin.“ **Izajáš 11,6.9 PBK.**

Nebudou tam nikdy žádné slzy, žádné pohřební průvody ani žádné známky smutku. „A smrt už nebude, ani nářek ani křik... neboť první věci pominuly.“ „Aniž dí kdo z obyvatelů: „Nemocen jsem.“ Lid osedlý v něm zproštěn bude nepravosti.“ **Zjevení 21,4; Izajáš 33,24 PBK.**

Tam bude nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země, „korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha svého“. Jeho jas bude „podobný nejdražšímu kameni, jako kameni jaspisu, jasnému jako křišťál“. „Národy spasených se budou procházet v jeho světle a králové země do něj přenesou svou slávu a čest.“ **Izajáš 62,3 PBK; Zjevení 21,11.24.** [133]

Hospodin říká: „I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém.“ „Hle, Boží stánek s lidmi: bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid a Bůh sám bude s nimi a bude jejich Bohem.“ **Izajáš 65,19 PBK; Zjevení 21,3.**

Na této nové zemi bude přebývat pouze spravedlnost. „Rozhodně však do něj nevejde nic znečišťujícího ani působícího ohavnost a lež.“ **Zjevení 21,27.**

Boží svatý zákon budou ctít všichni. Ti, kteří se prokázali jako věrní Bohu zachováním jeho přikázání, budou s ním přebývat navěky.

„A v jejich ústech není nalezena lest.“ „To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení. Vyprali svá roucha a vybělili v krvi Beránka, a proto jsou před Božím trůnem a slouží mu dnem i nocí v jeho chrámu.“ **Zjevení 14,5; Zjevení 7,14.15.**

[134]